

TŘETÍ SVĚTOVÁ VÁLKA

„THRILLER, KTERÝ VÁS NENECHÁ
VYDECHNOUT... TAK NĚJAK BY SKUTEČNĚ
MOHLA VYPADAT BUDOUCÍ VÁLKA“

ADMIRAL JONATHAN GREENERT
VEDOUcí NÁMOŘNÍCH OPERACÍ US NAVY

P.W. SINGER & AUGUST COLE

Třetí světová válka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

P. W. Singer a August Cole
Třetí světová válka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

TŘETÍ SVĚTOVÁ VÁLKA

ROMÁN
O PŘÍŠTÍM GLOBÁLNÍM
KONFLIKTU

P. W. Singer a August Cole

 CIPRESS

Brno
2016

Obsah

ČÁST 1	11
ČÁST 2	49
ČÁST 3	103
ČÁST 4	263
Epilog	421
Poděkování	432
Vysvětlivky	434

Následující text byl inspirován skutečnými světovými trendy a technologiemi.

Jedná se ovšem o fikci, nikoliv o předpověď budoucnosti.

243 mil nad zemským povrchem

„Je mi to vážně líto.“

Co tím Vitalij myslí? Jako jediný americký astronaut na Mezinárodní vesmírné stanici ISS byl plukovník letectva USA Rick Farmer častým terčem vtipů ruské posádky. Ten poslední spočíval v tom, že ho zašili do jeho spacáku a poté po celé síti veřejně rozšířili nahrávku jeho reakce.

Dobrá, to bylo vtipné. Ale tentokrát byl venku. Když se vznášíte mimo stanici, se kterou jste spojeni pouze slabým lanem, pravidla se poněkud liší.

Zvláštní bylo to, že hlas kosmonauta Vitalije Simakova nebyl doprovázen obvyklým výbuchem smíchu.

Farmer znovu zkontroloval lano, spíše pro dobrý pocit, než že by to bylo potřeba. Od okamžiku, kdy byl naposled schopen pomocí vysílačky ve svém skafandru komunikovat s Vitalijem nebo kýmkoliv jiným na palubě, uplynuly již dvacet čtyři minuty. Poté, co se vydal mimo stanici, aby se pokusil opravit solární panel číslo čtyři, byla ona hláška tím posledním, co Farmer od velitele mise slyšel. Ani Houston nevysílal. Nastalé ticho připisoval dalšímu z oněch technických problémů, které činily denní život na stanici tak obtížným a tolik odlišným od toho, jak romanticky jej stále ještě NASA líčila médiím.

Se svým titulem Ph.D. ze systémového inženýrství na Caltechu a více než čtyřmi tisíci odlétaných hodin na všem možném, od cvičných letounů T-38 po stíhačky F-22 s technologií stealth, Farmer dobře věděl, že velké a komplikované věci občas zkrátka nefungují tak, jak se od nich očekává. Vzpomněl si na chvíli, kdy si jeho dvojčata v předvečer odletu na první misi do Afghánistánu hrála s jeho leteckou výstrojí. „Tatínek potřebuje helmu, protože jeho práce může být někdy dost těžká.“ Neřekl jim, že v pracovní rutině jsou nejtěžší ty nejběžnější věci.

Farmer se přiblížil k palubnímu otvoru, aby znovu vstoupil na stanici. „Farmer, ověřit. Otevřít poklop,“ nařídil systému.

Nic.

Řekl to znovu a zdůrazňoval každé jednotlivé slovo, aby usnadnil práci softwaru pro rozpoznání hlasu.

„Farmer. Ověřit. Otevřít. Poklop.“

Zdálo se, že ho systém vůbec neregistruje.

Sáhl po ručním zámku a zdvihl kryt, který zakrýval tlačítko pro otevření poklopu ve stavu nouze. Když ho stiskl, zdálo se mu, že klade nety-picky malý odpor.

Nic.

Stiskl ho znovu, silněji, takže tlak jeho prstů proti jasně červenému tlačítku ho v beztlížném prostoru odstrčil zpět. Kdyby nebyl ke stanici přivázaný, ten stisk by ho poslal rotujícího rychlostí tří metrů za sekundu po trajektorii směrem k Jupiteru.

Nic. Co to sakra je?

Vnější strana jeho hledí byla potažená zlatem, byly to v podstatě nejdražší sluneční brýle na světě. Na vnitřní stranu se promítala řada počítačových displejů, na kterých mohl nalézt cokoliv od své polohy po teplotu uvnitř skafandru.

Farmer si nemohl nevšimnout červeně blikající kontrolky v rohu. Jako by snad potřeboval, aby mu počítač připomínal, že mu prudce stoupl tep. S hlubokým nádechem se soustředil, zpevnil se a sledoval při tom oblouk rozpínající se modři pod sebou. Snažil se ignorovat černou prázdnotu, obeplínající Zemi, která se hrozivě zvětšovala. Po půlminutě hlubokého dýchání z břicha, které ho naučil instruktor jógy ve výcvikovém středisku v Houstonu, začal upřeně zírat na poklop a soustředil se jenom na to, aby se otevřel.

Znovu zkusil tlačítko, potom ještě jednou. Nic.

Sáhl pro svoje HEXPANDO. Šestiúhelníkový nástroj s rozšiřující se hlavíci byl navržen inženýry NASA a sloužil pro vyjmutí nebo nasazení šroubů se zapuštěnou hlavou v obtížně přístupných místech. Byl to velmi oblíbený klíč.

V instrukcích bylo výslovně uvedeno, že HEXPANDO „není určeno pro použití jako páčidlo“.

To určitě.

Farmer udeřil HEXPANDEM do poklopu. Ve vakuu se zvuk nešíří, ale bušení se rozléhalo na druhé straně poklopu umělou atmosférou uvnitř stanice.

Ozvalo se zapraskání statické elektřiny a Farmerova vysílačka se opět probudila k životu.

„Vitaliji, slyšíš mě? Začínal jsem si dělat starosti. Vysílačky jsou zase na draka a ten zatracenej systém pro rozeznávání hlasu u poklopu nefunguje,“ oznámil Farmer. „Řekni Genadijovi, že ho pošlu zpátky na ekonomku na Sibiř. Ty opravy, co včera prováděl, všechno akorát ještě víc porouchaly. Potřebuju, abys to otevřel ručně zevnitř.“

„Nemůžu. Už to není moje rozhodnutí,“ odpověděl Vitalij ponurým hlasem.

„Cože?“ řekl nevěřičně Farmer. Na okraji jeho zorného pole pulzovalo červené světlo, jako by mu přes rameno náhle začal blikat samotný Mars.

„Už nemám oprávnění k otevření poklopu,“ vysvětloval Vitalij.

„Oprávnění? Co to znamená? Sežeň Houston, to vyřešíme,“ naléhal na něj Farmer.

„Sbohem, příteli. Je mi to opravdu líto. Je to rozkaz,“ řekl Vitalij.

„Já mám pro tebe taky rozkaz. Otevři ten zsranej poklop!“ zakřičel Farmer. Lehký pulz statické elektřiny, který následoval, byl posledním zvukem, který Farmer slyšel.

Po pěti minutách bušení na poklop se Farmer otočil od stanice směrem k Zemi, která mu ležela u nohou. Dokázal rozeznat asijskou pevninu, oděnou do bílého rubáše, oblaku smogu, táhnoucího se od Pekingu na jih směrem k Šanghaji.

Kolik mu zbývá času? Červená kontrolka naléhavě indikovala jeho zrychlený dech. Pokusil se uklidnit a začal počítat na základě rychlosti otáčení Země, rychlosti stanice a zbývajících kyslíku. Zbude mu dostatek času na to, aby spatřil východní pobřeží Států? Jeho žena a teď už dospělí synové byli na dovolené na mysu Cape Cod, a on je chtěl ještě naposled vidět.

ČÁST 1

Můžete vést dlouhou válku, nebo můžete učinit svůj národ silným.

Obojí udělat nemůžete.

Sun-c', Umění války

10.590 metrů pod hladinou moře, Mariánský příkop, Tichý oceán

Historie je občas tvořena v temnotách.

Když zkoumal tmu, přemýšlel Ču Ťin o tom, co asi právě dělá jeho žena. Vidět ji nemohl, věděl ale, že deset kilometrů nad ním je Liou Fang nahrbená nad klávesnicí a naučeným pohybem si utahuje cop, aby ze sebe setřásla napětí. Představoval si její drsné kýchnutí, věděl totiž, jak ji irituje kouř z cigaret ostatních geologů.

Obrazovky uvnitř hloubkové ponorky Ťiao-lung 3 Vodní drak byly tím jediným, čím moderní věda umožňovala hlavnímu geologovi mise spojení s okolním světem. V tomto případě měl jeho titul skutečný význam. Důstojník Direktoriátu Lo Wei, který byl vyslán, aby monitoroval jejich činnost, měl sice velení, ale odpovědnost za úspěch či neúspěch mise nesl v konečném důsledku Ču.

Pomyslel si, že by tedy bylo vhodné, aby měl velení on sám. Nacházel se hluboko pod průzkumnou lodí Siang Jang Chung 18, patřící organizaci COMRA (Čínská asociace pro výzkum a rozvoj podmořských nerostných zdrojů). Tento konkrétní kus Mariánského příkopu patřil pouze jemu.

Ču řídil svou ponorku jemnými pohyby rukou, na nichž měl rukavice, jejichž ovládací rukávy slabě zářily. Pohyboval se příliš blízko samotným stěnám příkopu na to, aby uvažoval o použití autopilota. Hluboce se nadechl a soustředil se. V této hloubce byl obrovský tlak a on každým okamžikem balancoval na hraně rozdrčení svého plavidla i veškerých snů, jež se k této misi upínaly.

Jemným šfouchnutím ramene si narovnal helmu. Tamhle, přesně jak si myslel. Zamrkal a naklonil se dopředu, jako by přiblížení se ke slabě zářícímu monitoru a k nesmírné temnotě, rozprostírající se mimo trup ponorky, mohlo učinit tuto chvíli ještě skutečnější.

Tenhle ponor byl poslední. Musel být.

Jeden pohyb rukama a ponorka se trochu vzdálila od stěny příkopu a zastavila se, vznášejíc se v prostoru. Ču vypnul vnější reflektory. Potom vypnul i vnitřní červené osvětlení a vychutnával si prázdnotu.

Nastal klíčový okamžik. Byl vyústěním několika desetiletí výzkumu a investic. Žádný jiný národ se nikdy nepokusil o tak důkladný průzkum mořských hlubin, jaký prováděli Ču a jeho kolegové, což byl také důvod, proč 96 procent oceánského dna zůstávalo neprozkoumané a nevyužité. Jenom samotný trénink na hloubkový ponor zabral, poté co na univerzitě v Tchien-ťinu zkonstruovali ponorku, čtyři roky. V porovnání s tím bylo pět dní této průzkumné mise ničím.

Tento ponor, který měl na starosti Ču, byl posledním pokusem v rámci mise. Američané, jak tým věděl, je jistě brzy poctí „přátelskou“ návštěvou, nebo to pro ně možná udělají Australané. Čínská expedice se pohybovala příliš blízko americké základny v Guamu. Byl tak trochu zázrak, že se zatím nikdo nepřišel podívat, co že to tu vlastně dělají. Buď jak buď, čas rychle utíkal, jak pro loď COMRA, tak pro její posádku, jak se Ču obával.

Myslel na nadporučíka Lo Weie, stojícího za zády jeho ženy, netrpělivého, kouřícího jednu cigaretu za druhou. Myslel samozřejmě také na ni a na to, že je nucena kouř vdechovat. Téměř cítil, jak posádka zkoumá její obličej se stejnou pečlivostí jako své monitory. Tušil také, co si myslí, ale co nikdy nahlas nevyšloví: Jak by nás mohl zklamat, když ví, jaké by to pro nás všechny mělo důsledky?

Ču je nezklamal.

Objev sám byl nečekaný. Na obrazovce poblíž Čuovy pravé ruky krátce modře blikla zpráva a obraz se poté přepnul do módu mapy. Byly zde známky ložiska zemního plynu, ale jak se objevovala další data, náhle

si uvědomil, proč ho to táhlo právě sem. Posunul ponorku o další kousek a třídil výsledky výsadku miniponorek, které pomohly týmu zmapovat celý rozsah nálezů. Jednalo se o autonomní podmořská vozítka, která byla ve své podstatě mini-torpédy, jejichž zvukové exploze umožňovaly senzorům hlavní ponorky lépe porozumět tomu, jaké bohatství se skrývá pod mořským dnem. Díky zvukovým vlnám byl počítač schopný „vidět“ ložisko, pohřbené kilometry pod zemskou kůrou, v jeho celistvosti. Technologie mini-torpéd byla převzata z nejnovějších systémů amerického námořnictva pro lov ponorek, software pro mapování podzemních zdrojů zase pocházel z výzkumu k dizertační práci studenta bostonské univerzity. Nikdo z nich se o své roli v této historické chvíli nedozví.

Po pětácti minutách mapování bylo vše hotovo.

Dost už temnoty, pomyslel si Ču. Jak se jednou přiznal Liou, přechod z hlubin na hladinu byl nejhorší. Zemřít při něm, to by bylo pravé peklo. Zůstat uvězněn v prázdnu mezi jasným sluncem a záhadnou hlubinou. Ale tentokrát to pro něj bylo potěšení, v prázdnotě už se nemohl dočkat, až předá ostatním své novinky.

Když otevřel poklop ponorky, spatřil okolo sebe kompletní posádku, která byla opřená o zábradlí a zírala na něj. Dokonce i kuchař se svými zjizvenými předloktími a chybějícím ukazováčkem na levé ruce civěl na Tiao-lung 3, pohupující se na hladině.

Zamžoural proti ostrému pacifickému slunci a úzkostlivě dbal na to, aby se v jeho tváři neobjevil žádný výraz. Mezi posádkou, shromážděnou u lodního zábradlí, vyhledal očima Liou. Na samém kraji stál nadporučík Lo a upřeně na něj hleděl s trpkým výrazem a nevyslovenou otázkou ve tváři. Ču se očima vrátil ke své ženě, a když už nevydržel svůj náález nadále skrývat, usmál se na ni. Ta v reakci nezvykle vykřikla a začala skákat s oběma rukama ve vzduchu.

Ostatní členové posádky se otočili a chvíli na ni zírali, aby vzápětí propukli v jásot. Hned za nimi si slabý mořský vánek pohrával s vlajkou Direktoriátu, která visela na zádi. Žlutý praporek s rudými hvězdami se ve větru

jemně třepotal. Čuovi se to zdálo vizuálně dokonalé a perfektně se hodící právě k této chvíli. Když se podíval zpět na konec zábradlí, všiml si, že nadporučík Lo už odešel, aby podal zprávu o výsledcích mise na Chaj-nan.

Boeing P-8 amerického námořnictva, nad Mariánským příkopem, Tichý oceán

I z výšky dva a půl kilometru viděli, že lidé na palubě něco oslavují.

„Kapitán možná vyhlásil párty v bazénu,“ oznámil velitel Bill „Zlato“ Darling od řízení.

Darling se s posádkou vracel z kontrolního letu Poseidonu P-8 po čerstvé úpravě motorů. Letadlo bylo navrženo pro boj proti hladinovým cílům, v jejich kvadrantu ale žádné cíle nebyly a posádka se tak trochu nudila. Výzkumné plavidlo Direktoriátu mohlo přinést nějaké rozptýlení, alespoň natolik, do jaké míry tento kout Tichého oceánu dovoloval.

Druhý pilot, Dave „Tesák“ Treehorn, pouštěl na obrazovku živý záznam kamery, umístěné pod trupem P-8, snímající palubu Siang Jang Chung 18. Kokpit Poseidonu, dopravního Boeingu 737, přestavěného na námořní letoun pro lov ponorek, byl dle vojenských standardů prostorný. Vojenští letci ovšem vždy vyžadovali další informace, a Darling proto pravidelně přepínal mezi vstupy ze senzorů letadla, aby se nabažil.

„Tak co, podíváme se blíž?“ zeptal se Treehorn.

„Není zrovna fér, aby vyžrali všechnu dnešní zábavu sami. Pokud je to párty, měli by nás pozvat taky,“ odpověděl Darling. „Rozhodně udělej pár fotek té ponorky, ať mají na ústředí co dělat.“

„Podle záznamů je to vědecká expedice,“ poznamenal Treehorn.

P-8 plynule klesl na sto padesát metrů a Darling vykroužil v ostrém náklonu otočku, při které si držel loď po své pravé straně. Letadlo tak velké, tak rychlé a řvoucí tak nízko nad hlavami by vyvedlo z míry každého. Teď byla na řadě posádka Siang Jang Chung 18.

„Siang Jang Chung 18, tady je P-8 amerického námořnictva. Potřebujete pomoc?“ pronesl Darling do vysílačky. „Všimli jsme si, že jste přímo nad docela hlubokou dírou v oceánu, a to není úplně nejlepší místo na šnorchlování.“

Treehorn se začal chechtat, což slyšel v reproduktorech i zbytek posádky P-8.

Darling s letadlem vystoupal zpět na tisíc stop. „To stačí, teď už snad uslyší aspoň vlastní vysílačku,“ řekl Treehorn.

„Minimálně jsme upoutali jejich pozornost,“ řekl Darling.

„To bych řekl. Mrkni na obrazovku. Zvedají ponorku a zároveň se snaží vztyčit plachtu,“ komentoval situaci Treehorn. „Jeden chlap jim právě spadl přes palubu.“

Pak se z vysílačky ozval hlas. Darling okamžitě rozeznal vojenský tón kolegy z armádního bratrstva.

„P-8 amerického námořnictva, tady je Ču Ťin, hlavní vědecký pracovník oficiální expedice Čínské asociace pro výzkum a rozvoj podmorských nerostných zdrojů. Nacházíme se v mezinárodních vodách a jsme zde na vědecké misi. Slyšíte?“

„Slyšíme, SJC 18,“ odpověděl Darling. „Nerad bych se štoural v detailech, ale tyto vody jsou podle výnosu o rezervaci Mariánský příkop výlučnou ekonomickou zónou Spojených států. Zůstaňte na příjmu. Navedeme k vám loď pobřežní stráže, aby vás zkontrolovala, jestli tady ilegálně nerybaříte.“

„Nerybaříme. Toto je vědecká mise. Nepotřebujeme povolení. Jakékoliv další vměšování se do této mírové mise bude ze strany Direktoriátu vnímáno jako nepřátelský akt,“ ozval se hlas. „Rozumíte?“

„No, to se tedy zvtřlo docela rychle,“ řekl směrem k hlavnímu pilotovi Treehorn.

„Předehra je pro blbce,“ řekl na to Darling.

„Budeme opravdu volat pobřežní stráž?“ zeptal se Treehorn.

„Ne. Ručím ti za to, že tady nerybaří, ale nemusíme kvůli nim začínat válku,“ zareagoval Darling.

„Rozumíme, SJC 18,“ řekl do vysílačky. „P-8 opouští stanici. Jeden vám spadl přes palubu, nezapomeňte na něj.“

Darling vystoupal s P-8 do výšky tří tisíc stop a snížil tah motorů, takže se velký letoun dostal téměř do stavu beztlíže. Potom Darling letoun otočil a zamířil dolů směrem k zádi čínské lodi. Tah při tom snížil ještě víc, takže téměř devadesátitunové letadlo bylo v podstatě neslyšitelné.

„Ještě jsme tady neskončili. Teď klesnu dolů, a až zvednou hlavy, dva tisíce metrů za zádi vypustíme Remoru,“ oznámil posádce Darling.

„Ano, pane,“ řekl člen posádky obsluhující zbraně. „Připraven.“

Siang Jang Chung 18, Mariánský příkop,

Tichý oceán

Nadporučík Lo podal mikrofon vysílačky zpět kapitánovi.

„Trvá to moc dlouho,“ řekl Lo. „Musíme být pryč dřív, než dorazí loď té jejich pobřežní stráže. Doktore Ču, máte všechno, co váš tým potřebuje?“

„Ano, hodil by se další průzkum, ale takhle to –“

Celou lodí otřásl hřmot. Ču se vrhl na zem, ruce na uších. Když nad nimi na plný výkon proletěl P-8 ve výšce menší než sto stop, šedě se nad nimi zablesklo.

Lo si nemohl pomoci, ale ten manévr musel obdivovat. Zlomyslný, ale smělý. Vědec měl naproti tomu pocít, že bude zvracet.

Když ustalo hřmění, jeden z členů posádky zvolal: „Něco je ve vodě, za námi je torpédo!“

„Uklidněte se,“ řekl Lo, který už stál s rukama v bok. „Kdyby to bylo torpédo, byli bychom už mrtví. Je to jen sonická bójka, možná jeden z těch jejich podvodních robotů Remora.“

„Vědí to?“ ptal se Ču.

„Ne, tady nahoře není nic zajímavého. Co je pro nás důležité, leží hluboko pod námi,“ odpověděl mu Lo v mírných rozpacích, když se zadíval na robota, který je nyní sledoval v jejich vlastní brázdě.

Otočil se zpátky na vědce. „A Ču?“ zeptal se Lo. „Vedení se obává o plody vaší úspěšné práce. Běžte se potěšit se ženou. A ujistěte se, že ponorka je zabezpečená.“

Byla to první laskavá slova, která kdy směrem k Čuovi pronesl.

Záložní flotila národní obrany, zátoka

Suisun, Kalifornie

Slunce, vycházející nad východní zátokou, dodávalo mlze záři papírové lampy. „Torresi, spals vůbec v noci?“ zeptal se Mike Simmons. Mentor námořnictva trpělivě zkoumal vody před otlučeným hliníkovým člunem a vypadalo to, jako by se díval přímo skrz devatenáctiletého kluka, se kterým se na něm plavil. V ruce měl startovací šňůru přívěsného motoru, kterou držel na volno, ale navzdory mozolnatým dlaním a naběhlým kloubům jemně. Seděl tak, že měl jedno koleno přímo pod bradou, druhou nohu měl líně nataženou směrem k přídi, ležérně, i tak byl ovšem připraven skopnout kluka přes palubu v jediném okamžiku.

„Ne, ale jsem v pohodě,“ řekl námořník Gabriel Torres. „Než jsem sem šel, vzal jsem si stimulant.“

Mike si dal doušek z poškrábaného ocelového námořnického hrnku. Prst na pravé ruce, ve kterém celá desetiletí držel svou kávu osmnáct hodin denně, byl už natrvalo ohnutý. Jemně přenesl váhu a člun se pevněji usadil na pravoboku, což přinutilo Torrese chytit se svého sedátka na přídi. Šéf lodních poddůstojníků ve výslužbě vážil o dobrých čtyřicet kilo víc než Torres a ten rozdíl byl znát jak v jejich hlasech, tak v tom, co s nimi dělaly pohyby člunu.

„Byl jsem v Cow Palace na velké simulaci,“ řekl Torres. „Brazilské. Retro. Karneval v Riu, první dekáda století.“

„Víš ty co,“ řekl Mike, „jednou jsem v Riu byl. I když ne na karnevalu. Neuvěřitelné. Víc bab než... jak jsem dostal některé z mých chlapů zpátky na loď, to dodneška nechápu.“

„Hmmm,“ ozval se Torres. Nepřítomně a jenom ze zdvořilosti přikývl a soustředil se na svoje chytré brýle. Jakmile si tuhle zatracenou věc nasadili, všichni byli stejní, pomyslel si Mike. Když jim něco důležitého uniklo, mohli si to prostě přehrát znovu. Mohli si tam vyvolat cokoliv, co jste jim kdy řekli, a přesto si to nikdy nedokázali zapamatovat.

Brýle od Samsungu se zlatou obroučkou, které měl na sobě Torres, rozhodně nebyly záležitostí námořnictva. Z druhé strany čoček Mike zahlédl záblesk loga týmu Palo Alto. Takže Torres sleduje zápas Áček Palo Alto proti Yankees z minulého večera. Na spodním okraji displeje se zápasem vyskakovalo video, které diváky upozorňovalo na novinky ohledně posledních hraničních sporů mezi Čínou a Ruskem na Sibíři.

„Ten zápas byl řežba, ale na konci osmý směny se Parsons sesypal,“ prozradil mu Mike. „Bohužel pro Áčka.“

Torres vztekle sundal brýle a nasupeně se díval na Mikea, který dál sledoval stříbřitou hladinu.

Mladý námořník věděl, že nic dalšího už říkat nemá. Kdyby na mentora křičel, byla by to jen rychlá cesta k dalšímu hlášení, a to nechtěl. A co bylo důležitější, něco na tom starém muži mu jasně naznačovalo, že i když už byl v důchodu, nejrádši by Torrese shodil přes palubu, a že by to snadno dokázal, aniž by rozlil byt jedinou kapku své kávy.

„Námořníku, jsi ve službě. Sice jsem už civilista a nemám nad tebou velení,“ upozorňoval Mike, „ale ty pracuješ pro námořnictvo. Neprokazuj takovou neúctu k námořnictvu a neschovávej se za ty zatracené brýle.“

„Ano, pane,“ řekl Torres.

„Ano, šéfe,“ opravil ho Mike. „Pane je pro důstojníky.“

Mrknul na Torrese, aby věděl, že pokud jde o něj, situace už byla za hranou. Pak se to objevilo, přímo tam. To mámvivé kouzlo, které ho

dostalo tak daleko a které ho zároveň drží trochu zpátky. Kdyby na palubě nebyl Torres, nejspíš by se volným tempem sedmi uzlů pohyboval přes zátoku, aby nakonec na té správné vlně zakotvil u Jachtařského klubu sv. Františka. Posadil by se v baru a vyprávěl by si s ostatními staré námořnické historky. Po chvíli by mu jedna z rozvedených paniček, které tam vysedávaly, poslala drink, možná by řekla něco v tom smyslu, že se podobá nějakému starému hollywoodskému herci, tomu, co má adoptované děti z celého světa. Mike by potom zavtipkoval, že on má děti také po celém světě, akorát o nich neví, a rozhovor by byl zapředen.

Vycházející slunce začalo odhalovat obrysy válečných lodí, zakotvených nedaleko od nich. Díky křiku hejna racků nad hlavami vypadala tichá rezavějící plavidla ještě více bez života.

„Tohle je hromada šrotu, která tady uvízla v tzv. Flotile duchů,“ komentoval Mike to, co viděli, když proplouvali kolem starého tankeru z osmdesátých let a raketového křižníku, který byl vyřazen po první hypoteční krizi. „Spousta lodí tady ale skončila dřív, než nadešel jejich čas. Všechny jsou ovšem vyřazené.“

„Vůbec nechápu, proč tady vůbec jsme, šéfe. Tyhle staré lodě jsou šrot. Nepotřebují nás,“ řekl Torres. „A my nepotřebujeme je.“

„A v tom se právě pleteš,“ odpověděl mu Mike. „Může se to zdát, jako když se maluje stará děvka v důchodáku, ale právě se díváš na bezpečnostní pojistku námořnictva, jakkoli malá v současnosti je. Víš, během studené války udržovali ve Flotile duchů zhruba pět set lodí, jenom tak, pro jistotu.“

„Bójka na levoboku,“ upozornil ho Torres.

„Díky,“ řekl Mike a obeplul vybledlý modrý plastový barel, houpající se na hladině.

„A tady máme náš nejnovější přírůstek, Zumwalt,“ oznamoval Mike, když ukazoval na další z lodí, zakotvených v jedné řadě. „Nezapadala sem v momentě, kdy vyplývali šampaňské na tu její ošklivou příď, a nepatří sem ani teď. Nemá historii, nikdo té lodi nevěří. Měli ji proměnit na útes, ale všechno to falešné svinstvo z kompozitu by akorát zabilo všechny ryby.“

„Proč je ta příď takhle?“ ptal se Torres. „Vždyť je naopak.“

„To je reverzní sklon, což je technický termín,“ vysvětloval Mike. „Vidíš, v jakém úhlu je hřbet trupu vzhledem ke středu lodi? Jako je čepel ulamovacího nože? To je to, co se stane, když se snažíš zachytit budoucnost, a přitom jsi stále ještě dva kroky za současností. DD(X), tak jim říkali na začátku, jako by tomu to X dodávalo něco zvláštního. Námořnictvo se chystalo postavit novou flotilu pro jednadvacáté století s elektronickými zbraněmi, neviditelnou pro radary, a vším tím okolo. Plánovali jich postavit třicet dva. Ale skončilo to tak, že každá loď stála majlant, všechny ty paprskové zbraně, které kvůli tomu vyrobili, stály za hovno, a tak si nakonec námořnictvo objednalo jenom tři. A když se potom škrtal rozpočet po tom konfliktu v Dahránu, admirálové se už nemohli dočkat, až pošlou ta Zetka přímo sem, do Flotily duchů.“

„Co se stalo s těmi dvěma zbylými loděmi?“ zajímalo Torrese.

„Pro lodě existují i horší osudy než skončit tady,“ odpovídal mu Mike a myslel na to, jak byly dvě nedokončené sesterské lodi prodány na rozebrání při poslední finanční krizi.

„Takže co budeme dělat, až se na to nalodíme?“ ptal se Torres.

„Na ni se nalodíme,“ opravil ho Mike. „Ne na to.“

„Šéfe, nemůžete tomu tak říkat,“ nesouhlasil Torres. „Ona.“

„Ježíši, Torresi, jestli chceš, můžeš lodi říkat on,“ ohradil se Mike. „Ale nikdy, fakt nikdy, neříkej žádné z nich tím hnusným to. Bez ohledu na to, co říkají předpisy.“

„Dobře, ona, on – to je fuk – vypadá jako LCS,“ řekl Torres. I když byly lodi oficiálně označeny FF, což znamenalo fregatu, každý v námořnictvu jim pořád říkal LCS, což pramení z anglického názvu pro pobřežní bojovou loď. „Na takové bych chtěl být.“

„LCS, jo? Sníš o tom, že jsi daleko od pobřeží někde u Bali v ,Loďce, Co Smrdí, vítr ti fouká do vlasů rychlostí padesáti uzlů a zaháníš piráty petardami?“ uštěpačně se ho zeptal Mike. „Připrav se už.“

„Není náhodou váš syn na palubě jedné LCS?“ nedal se Torres. „Jak se mu tam líbí?“

„Nevím,“ řekl jenom Mike. „Nestýkáme se.“

„Sorry, šéfe.“

„Hele, Torresi, tys musel někoho opravdu nasrat, když jsi zůstal trčet se mnou a s Flotilou duchů.“ Bylo jasné, že starý muž se snaží změnit téma.

Torres na zádi odstrkoval člun od malé bárky. Poslepu uvázal námořnický uzel, a když to starý námořník viděl, potlačil úsměv.

„Pěkný uzel,“ řekl potom. „Trénoval jsi ho, jak jsem ti ukazoval?“

„Nebylo třeba,“ odpověděl Torres a poklepal si na brýle. „Stačí mi to ukázat jednou a už je to navždy tady.“

USS Coronado, Malacký průliv

Každé z tmavě modrých kožených křesel v důstojnické jídelně USS Coronado mělo zabudovaný systém pro přehrávání filmů, včetně nabíječky chytrých brýlí, bederní opěrky a tvarovaných vyhřívaných podušek, které se zdály pro vojenský život snad až příliš pohodlné – pokud jste v nich ovšem netrávili už druhou hodinu brífinku.

Poslední přednášející, důstojnice leteckého oddělení lodi, které zahrnovalo tři dálkově ovládané vrtulníky MQ-8 Fire Scout, poděkovala publiku za pozornost a vrátila se do svého křesla. Když se zvedl první palubní důstojník, aby podal operačním důstojníkům své informace, několik hovorů zase rychle ustalo.

Když stál vepředu místnosti, cítili jste se tak trochu jako kdysi na základní škole, když na vás svrchu shlížel učitel tělesné výchovy. Od námořnictva jedenadvacátého století se očekávalo, že bude založeno zejména na bystrých myslích. Na formě ovšem záleželo i nadále, a první palubní důstojník, velitel James ‚Jamie‘ Simmons, ve formě byl. Měřil sto devadesát tři centimetrů a pořád ještě vypadal jako veslař, kterým byl kdysi na washingtonské univerzitě. Byl ukázkou tělesnosti, která se již mezi technokratickým důstojnickým sborem stala vzácností.

„Dobré ráno. Dnes to uděláme po mém,“ řekl Simmons. „Žádné brýle.“

Posádka zasténala při představě, že bude muset vydržet celou přednášku bez toho, aby mohla zároveň sledovat něco jiného, a nebude si ji moci nahrát nahrát.

Mladá poručice v zadních řadách zakašlala do pěsti: „Stará škola.“ Kapitán Coronada, velitel Tom Riley, stál stranou, a v ruce držel lesknoucí se černý keramicko-titanový hrnek na kávu, ozdobený logem loděnice, která postavila jeho loď. Nemohl si pomoci a té impertinentní poznámce se pousmál.

Na obrazovce se objevil první obrázek a projektor z něj vytvořil trojrozměrnou projekci. Byl na něm silně potetovaný muž na matně černém elektrickém vodním skútru, střílející jednoruč z útočné pušky směrem k můstku kontejnerové lodi. Simmons tuto techniku převzal od starého admirála, přednášejícího na Naval War College*. Místo obvyklé obsáhlé prezentace plné dokonalých animací používal pro každý bod, o kterém chtěl mluvit, jeden jediný obrázek.

„A teď, když mám vaši pozornost...“ řekl Simmons a přepnul obrázek na mapu jejich pozice u vstupu do Malackého zálivu. Na ní byla spousta blikajících červených teček, z nichž každá označovala místo, kde v průběhu minulého roku zaútočili piráti. „Tímto kanálem proplovává více než polovina světové lodní dopravy, což z těchto červených bodů dělá záležitost globálního zájmu.“

Zhruba šest set mil dlouhý kanál, ležící mezi bývalou Indonésií a Malajsíí, byl ve svém nejužším bodě široký méně než dvě míle a sotva tak odděloval autoritářský malajsijský režim od anarchie, do které Indonésie upadla po druhé timorské válce. Pro většinu světa byli piráti už jenom vzpomínkou, ale červené body jasně ukazovaly, že tato část Pacifiku je doslova podsvětí. Útočníci používali čluny a podomácku vyrobené

* Námořní vojenská škola

drony, aby se chopili čehokoliv, co poté mohli prodat, většinou za účelem financování domobran a bojůvek, roztroušených po celém souostroví.

Žádný z gangů se od chvíle, kdy čínské speciální síly z popudu největšího dopravního koncernu země vyhledaly přes jedinou noc populaci tří celých ostrovů, neobtěžoval s braním rukojmích. Ani tento čínský zásah ovšem útoky nezastavil. Ještě pořád zbývalo šest tisíc obydlených ostrovů. Když se nyní piráti zmocnili lodě, prostě zabili celou její posádku.

„Toto jsou úkoly Coronada pro příští tři dny,“ oznámil Simmons. „Jedná se o standardní hlídku. Je ovšem spojena s větší akcí, o níž vás mám na přání kapitána informovat: budeme spolupracovat s eskortou Direktoriátu, což znamená, že budeme součástí skutečného mezinárodního konvoje.“

První lodní důstojník poté obraz oddálil a aktuální pozice Coronada se tak objevila na jihozápadním cípu větší mapy, zobrazující strategické území celého Tichého oceánu.

„To mě přivádí k hlavní zprávě dneška. Je dlouhá. Ale je tady jeden bonus: pokud neusnete, dohlédnu na to, abyste dostali dvojnásobek kreditů pro PACE.“ To vyvolalo pár potěšených úsměvů. Program for Afloat College Education byl rychlý způsob, jak získat kredity na námořní univerzitu, a byl mezi mladou posádkou populární.

„Během tohoto nadnárodního podniku zboříme staré hranice. Je to první společná mise s námořními silami Direktoriátu od té doby, co Washington začal s hrozbami embarga,“ řekl. „Což znamená, že naši přátelé z Chaj-nanu to berou vážně. Jak vidíte na obrazovce, Direktriát tady bude mít jeden ze svých nových tankerů pro doplňování paliva, což vlastně vůbec není zapotřebí. Chtějí, abychom viděli, že kromě toho, že mají největší světovou ekonomiku, jsou také schopni vytvořit takové námořní síly, aby mohli operovat po celé planetě.“

Pro pochopení toho, proč je tak důležité mít loď, jako je tanker, se musíme vrátit o něco zpět. Začneme s Dahránem před třemi lety. Když vybuchla ta jaderná – tedy, technicky spíše špinavá – bomba, saúdský domeček z karet se sesypal. Během toho, jak Dahrán ‚zářil‘ a zuřily boje

o to, kdo stane na saúdsském trůnu, světová ekonomika se stále vzpamatovala z výpadku naftového průmyslu,“ řekl.

Jeho dalším obrázkem byl graf toho, jak prudce stouply ceny energií. „Ropa konečně klesá z vrcholu ve výši dvě stě devadesát dolarů za barel, který platil po útoku, ale nechtějte vědět, kolik to stálo daňové poplatníky. Berte to takhle: užijte si života a nepátrejte po tom, protože ten dluh budou platit i vaši vnuci.“

„Budou platit ramenem,“ řekl poručík Gupal, jeden z nejnovějších lodních důstojníků. Ramen bylo slangové označení pro RMN, renminbi, čínskou měnu, která spolu s eurem doplnila americký dolar v pozici globální měnové rezervy po pádu dolaru po Dahránském výbuchu.

„Alespoň teď můžeme plout se svou vlastní ropou,“ řekl kapitán Riley. „Když jsem tehdy v době kamenné začínal, trh ovládala ropa ze Středního východu.“

„To je pravda,“ řekl Simmons. „A těžba břidlicového plynu se vrací na ještě vyšší úroveň, než na které byla před moratoriem po zemětřesení v New Yorku. Dahrán způsobil, že se lidé přestali tolik starat o průsaky spodních vod.“

Na obrazovce se objevila nová mapa energetických rezerv. Simmons přistoupil blíže k posádce a pokračoval.

„Kapitán vám právě řekl o klíčové změně, na kterou se teď budeme soustředit. Zápas o nové zdroje energie a zvyšující se regionální napětí zde, zde a zde zažehávají řadu hraničních střetů po celém světě. Fakt, že ropná pole v Jihočínském moři byla zklamáním, klade na Direktoriát nový tlak. Hledání pokračuje,“ řekl Jamie. „Tankery jsou způsob Direktoriátu, jak říct, že jejich zájem v této oblasti je nyní celosvětový.“

Mapu vystřídal snímek kouřícího dolu v Jižní Africe. „Toto je důl Spiker poblíž hranice Jižní Afriky s Mozambikem. Pamatujete? Všechny tyto trendy se propojují. I obnovený tlak směrem k alternativním zdrojům energie způsobil více konfliktů než spolupráce. Technologie, jako jsou solární panely a trakční baterie, vyžadují vzácné materiály a horniny, přičemž důraz kladu na slovo vzácné,“ řekl Simmons. Na plátně se objevila

ikonická fotografie zeleného tanku Čínské lidové osvobozené armády, najíždějícího na vůz pro potlačování nepokojů, a davu na šanghajském Lidovém náměstí, který vojáky nadšeně povzbuzuje.

„Tohle je důležité, dávejte pozor,“ řekl Simmons. „Všichni znáte historii Direktoriátu. Když se světová ekonomika po Dahránu zhroutila, stará Komunistická strana Číny nedokázala udržet věci na uzdě. Jejich velkou chybou bylo, když povolali armádu, aby utišila nepokoje městských dělníků, a mysleli si, že za ně udělá špinavou práci stejně jako v roce 1989. Jejich chyba spočívala v tom, že si neuvědomili, že nová generace více profesionalizované armády a elitních byznysmenů viděla problém jinak než oni. Ukázalo se, že nová elita vidí nepotismus a korupci oněch ‚princátek‘, kteří právě zdělili svou moc, jako větší hrozbu pro Čínu, než jakou představovaly nepokoje. Odstavili je a namísto nich nastolili nový režim Direktoriátu, který je stále populárnější a schopnější než předchozí vláda, a navíc je extrémně technokratický. Obchodní magnáti a armáda si rozdělili role a pravidla. Kapitalismus a nacionalismus jdou ruku v ruce, což se razantně liší od rozporů, které panovaly v dobách komunistické éry.“

Obrázek se změnil na fotografii jedné z nových letadlových lodí Direktoriátu, uvázané u mola, v pozadí panorama Šanghaje.

„Pointa je v tom, že Direktoriát změnil Čínu. Převzali režim, utápějící se v korupci, na pokraji občanské války a vytvořili z něj uzavřenou zemi, jednotně krácející stejným směrem, v níž jdou národní vůdci přemyslu a armády bok po boku jako siamská dvojčata.

Ale závěrečný posudek nespočívá, jak vás učili ve škole, jenom ve zhodnocení toho, co je vidět navenek; také musíte znát sami sebe a svoje místo v dějinách.“

Na obrazovce se objevilo znázornění dvou map světa, na první byly britské obchodní trasy a kolonie okolo roku 1914, na té druhé pak současné rozložení amerických sil a základen, nějakých osm set teček, rozmištěných po celém světě.

„Někdo říká, že bojujeme, nebo spíš nebojujeme, ve studené válce s Direktoriátem, stejně jako jsme to dělali se Sovětským svazem více než

před půl stoletím. Ale to nemusí být ten správný úsek historie, ze kterého bychom se měli poučit. Zhruba před sto lety čelilo britské impérium problému, který se v mnohém podobal tomu, co řešíme nyní: Jak ustrážit impérium, když se vaše ekonomika vzhledem k té celosvětové smrskává a vaši obyvatelé již nejsou tolik nadšení z plnění oněch starých závazků?“

Objevila se série snímků amerických letadlových lodí v přístavu, jako poslední se objevil obrázek CVN-80, nové lodi USS Enterprise, stále ve výstavbě.

„A je-li to náš případ, potom pochopitelně neexistuje způsob, jak dělat věci postaru a přitom levně. Vezměte si hlavní bitevníky, způsob, jakým si v minulosti, a dokonce i dnes, námořnictva porovnávala svoje síly. Když trvá tak dlouho postavit letadlovou loď třídy Ford, tak i když má americké námořnictvo devět lodí CVN, znamená to ve skutečnosti čtyři v provozu, a ty mají pokrýt celou planetu. A díky množství financí, které nás stojí údržba našich armád v Afghánistánu, Jemenu, a nyní v Keni, jsme si prostě museli zvyknout obejít se bez nich.“

„Já jsem tedy raději na této lodi, než abych byl na Enterprise,“ řekl Gupal. „Je to jen větší terč pro přilétající Stonefish.“

„Dejte si pozor na pusu, poručíku, nebo je tohle vaše poslední plavba na této lodi,“ řekl Riley a zapíchl do vzduchu titanový e-doutník.

„Ano, ano, kapitáne,“ řekl rozpačitě Gupal.

Od Simmonse se jako od prvního palubního důstojníka očekávalo, že bude tím zlým policajtem, na rozdíl od kapitána Rileyho, takže když si svoje role prohodili, posádka to velmi pobavilo.

„Poručíku, vtipy stranou, mluvíte mi z duše. Máte pravdu, že DF-21E, protilodní balistická raketa Stonefish, pro nás není skutečná hrozba,“ řekl Simmons. „Ale chci po vás, abyste přemýšleli o různých trendech. Proč a také co je na radě příště. Takže, co nabízí Číňanům Stonefish?“

„No, pane, je to jako boxer, který má delší paže než jeho soupeř. Dává jim možnost zasáhnout naše velké plošinové letadlové lodě dříve, než se dostanou Číně na dosah,“ řekl Gupal.

„Správně, dává jim to volnost v jejich jednání. Takže kdybyste byl Direktoriátem, jak byste s tou volností naložil? A proč, či dokonce, kdy? To jsou otázky, na které mě zajímají vaše odpovědi. Jenom to, že dnes vidíte svět nějakým způsobem, nezaručuje, že bude takový i zítra. Dnes jsou to piráti. Co to bude příště?“ zeptal se Simmons.

Kapitán Riley přistoupil k Simmonsovi. Usmíval se, ale jeho řeč těla naznačovala, že s přednáškou není tak úplně spokojený. „Děkuji vám, první palubní důstojníku. Klíčem je posouzení těchto hrozeb, lidi. Nebezpečí zde jsou, ale nedělejme z těch chlapů třímetrové obry. A pokud dojde na boxerský zápas, námořnictvo utratilo miliardy na koncept boje vzduch-moře, právě kvůli hrozbám Stonefish a jiným. Vzhledem k tomu, co se odehrává na sibiřské hranici, by mohlo být užitečnější informovat o těchto hrozbách spíše než nás nějakou ruskou loď. Jestli se někdo chystá do války s Direktoriátem, pak je to Moskva.“

„Ano, pane,“ řekl Simmons. „Nějaké dotazy?“ Rozhlédl se po místnosti a kousal se do rtu, aby se udržel a neřekl nic dalšího.

Poručík Gupal zvedl ruku. „Pane, v jaké pozici tedy budeme na naší hlídce? Jak máme přemýšlet o zdejších silách Direktoriátu? Jako o přátelských nebo nepřátelských? Nebo obojí?“

„Jak jsem řekl, válka Číny s Ruskem je pravděpodobnější než válka Číny s Amerikou,“ odpověděl Riley. „A pokud Číňanům přijde na mysl, že by se mohli pustit do křížku s námi, nemají dostatek zkušeností na to, aby to udělali správně. První palubní důstojník měl ve své lekci historie také zmínit, že Čína od čtyřicátých let minulého století v žádné velké válce nebojovala.“

„To ani americké námořnictvo,“ řekl tiše Simmons.

Rozhostilo se ticho. Několik členů posádky si začalo nervózně pohrávat se svými brýlemi v klíně a snažili se vypadat zaměstnaně. Poručík Gupal měl ovšem příliš vojenský mozek na to, aby pochopil, že nastalé ticho není jen další příležitostí, jak se chopit slova. Situace, které byly v námořní akademii výzvou, neměly v důstojnické jídelně stejný význam.

„První palubní důstojníku, myslíte si, že v otázce Ruska a Číny má kapitán pravdu?“ zeptal se Gupal.

Než se podíval na Gupala, zavadil Simmons pohledem o Rileyho.

„Direktoriát vydává tvrzení o tom, že Rusové zneužívají práva jejich gastarbeiterů a že se jejich vláda nedrží starých hranic, stanovených dvoustrannými dohodami předchozích režimů,“ řekl Simmons. „Takže kdybych já byl v Moskvě, pravděpodobně bych došel ke stejnému závěru jako kapitán. A zdá se, že Rusové se podle tohoto názoru i chovají. Poslední satelitní snímky ukazují, že ruská tichomořská flotila vyrazila ze své základny ve Vladivostoku, nejspíše proto, aby zmenšila vzdálenost k čínským leteckým základnám a zkomplikovala tak jakýkoliv potenciální nečekaný útok. Jak ukazuje historie, jedná se o správný postup.“

„A teď, při té vzácné chvíli, kdy mě první palubní důstojník pochválil, rozchod,“ řekl kapitán Riley. „Víme, kde najít světlo, když ho potřebujeme.“

Americká ambasáda, Peking

Velvyslanec miloval večírky. Stejně tak velitel Jimmie Links, ale z jiných důvodů.

Pravdou bylo, že večírky byly jenom záminkou. Tento rozlučkový večírek se konal na jeho počest – zakončoval své dvouleté působení na pozici přidělence obrany – ale bez ohledu na to, z jaké země pocházeli hosté, bez ohledu na jejich hodnosti či vliv, všichni v místnosti měli být podrobena sběru dat. Brýle, šperky, hodinky, či cokoliv jiného – vše neustále zaznamenávalo a analyzovalo rozhovory. Nasbírat toho co nejvíce a nechat filtry, ať to vytřídí. Příliš se to nelišilo od způsobu, jakým lidé nakupovali na internetu. Postupně zužovali svoje síto, dokud nenašli slevy.

Links sledoval překrásnou Číňanku, které táhlo na třicet let, jak klouže po místnosti v šatech z průsvitného SpecTran vlákna, dlouhých

až na zem, a všiml si výmluvného pásu tuhé kůže na jejím krku. Noví lidé, vstupující do třípísmenných agentur, beztak neměli jinou možnost. Lidské tělo je s tou správnou technologií výjimečně dobrou anténou. Naštěstí se tomu Links jako americký důstojník, který vstoupil do služeb ještě před politickou změnou, vyhnul, alespoň prozatím. Námořnictvo ho nevynechávalo jen tak jemu pro radost, šlo pouze o to, že zatím nikdo nezjistil, jestli se čip nebude rušit s citlivými leteckými přístroji či s lodními systémy. V určité chvíli tradice tak jako tak prohraje s technologiemi.

Někdo zaklepal na sklenici a hluk v místnosti se uklidnil v šepot. Links se podíval na své martini s vodkou a zkoumal citrónovou kůru. Otázka nezněla, zda je to nahrávací zařízení, ale či je.

„Pozvedněme společně číše a potvrďme tak naše společné zájmy a cíle,“ pronesl přípitek generál Wu Liao, velitel vzdušných sil Direktoriátu, o kterém Links věděl, že se chystá oznámit další vlnu čistek při potírání korupce. Links znal dokonce jména mužů, kteří měli být za tři dny popraveni, a to vše díky Wuově řidiči, který nechal kvůli kouření pootevřené okénko. To jen ukazuje, jak kvalitní sběr dat byl.

„Připíjím na počest důstojníka námořnictva. Což není něco, co byste často slyšeli z úst důstojníka vzdušných sil jakékoliv armády.“

Ozval se zdvořilý smích příslušníků patnácti národností. „Společná americko-čínská cvičení, sloužící k nastolení pořádku ve vodách kolem bývalé Indonésie, jsou známkou toho, že naše společná budoucnost bude silná,“ řekl generál Wu. „To samé ovšem nemohu prohlásit o našich severních sousedech.“

Wuův zlostný pohled směrem k ruskému důstojníkovi, stojícímu v rohu, svedl stejným směrem i pohledy ostatních a zároveň ustříhl veškeré zbytky smíchu. Rus lhotejně přikývl a ležérně si přesunul sklenici z jedné ruky do druhé, jako by se staral spíše o teplotu své vodky než o pronášenou řeč.

Po přípitku přešel Links k Rusovi. Generálmajor Sergej Sečin byl na sérii večírků pravidelným účastníkem. Pohyboval se se sebevědomím někoho, kdo nosí uniformu po většinu svého života, a neustále se

usmíval, jako by právě slyšel košilatý vtip. Sečín strávil v Pekingu více než deset let, musel tedy být ve své práci velmi dobrý, když dokázal udržet spokojené své šéfy a zároveň byl schopen proplouvat vzestupem moci Direktoriátu. Mimo násilné čistky vedení staré komunistické strany se rovněž událo nemálo smrtelných dopravních „nehod“ členů zahraniční diplomacie.

„Za tamto se omlouvám,“ řekl Links. „To bylo od Wua slabé.“

„Nová garda Direktoriátu, zejména její jádro, jako je Wu, říká, že ji nezajímá, co si kdokoliv myslí. To je ovšem vede k tomu, že myslí pouze na vlastní plány,“ řekl Sečín. „Komunistická strana měla ty své také a podívejte se, jak to s nimi dopadlo...“

„Naše povznášejší rozhovory mi budou chybět, Sergeji,“ řekl Links. „A ten smog a ta zima.“

Kolem prošel číšník s podnosem plným nápojů a Sečín na něj odložil svou i Linksovu prázdnou sklenici, aby je vyměnil za další dvě ledově vychlazené vodky.

„Jednoho dne se všichni přes tuto nepřijemnost přeneseme,“ řekl Sečín a podával sklenici Linksovi, zatímco tu svou již vyprazdňoval a na Linkse kýval, aby udělal to samé.

„Za vas,“ pronesl Links přípitek s ruským akcentem. Znovu se objevil číšník s dalšími dvěma sklenicemi. Jeho načasování bylo dokonalé, nejspíš šlo o další profesionální špionáž v praxi.

„Možná že v tom budete hrát nějakou roli...“ Sečín se soustředil na sklenici. „Víte, co je největší americký vývozní artikl?“

Links přivřel oči. „Největší, nebo nejdůležitější? Někdy to není totéž. Největší v číslech? Ropa a zemní plyn. Nejdůležitější? Demokracie,“ řekl Links.

„Ne, ne, ne,“ oponoval Sečín. „Je to ve skutečnosti myšlenka. Sen: Star Trek,“ zahleděl se Linksovi upřeně do očí.

„Když myslíte.“ Linkse by zajímalo, co si o této konverzaci pomyslí počítačový analytik, až ji bude přepisovat. Sečín zkoumal svou, nyní už prázdnou sklenici, a pokračoval vážným tónem. „Star Trek byl televizní

seriál, který Američané sledovali v době, když se moje a vaše země držely, jak rádi popisujete ve vaší národní obranné strategii, ve střehu.“

Nemohu říci, že bych ho kdy sledoval,“ namítl Links. „Alespoň ne ty staré díly. Táta mě vzal na pár nových filmů.“

„Ta vize byla tak pozitivní, posádka složená ze všech národů, vyslaných světovou federací. Američan, kapitán Kirk, byl jejich vůdce. S ním tam byla posádka z celého světa, z Evropy, z Afriky, což je vzhledem k tehdejšímu rasovému napětí ve vaší zemi pozoruhodné. Také, a to je zde možná relevantní, tam byl pan Sulu. Byl představitelem celé Asie, která kvůli americké válce ve Vietnamu udělala z tohoto velmi schopného muže symbol nadcházejícího míru.“

„Mírúmilovný? To se zrovna tady nikomu nepodobá,“ poznamenal Links a nahnul sklenici směrem k Wuovi.

„Já vám to dopřeji. Ale to není to, co chci, abyste si pamatoval. Nejdůležitější je, že vy, americký důstojník, a já, Rus, jsme přátelé“, řekl Sečín. „Stejně jako navigátor ze Star Treku, Pavel Andrejevič Čechov byl přítelem kapitána Kirka.“ Ten Čechov ovšem nebyl skutečná osoba, samozřejmě,“ pokračoval Sečín. „Ale mnoho lidí věří, že ta postava byla pojmenovaná podle vynikajícího ruského vědce té doby, Pavla Alexejeviče Čerenkova. Slyšel jste o něm? V roce 1958 získal Nobelovu cenu, to bylo v době, kdy si byla má země stejně jistá svým osudem, jako si je nyní jistý osudem Číny Wu.“

Sečín mávl sklenicí a označil tak kliku kolem Wua. „Můj názor je, že bez Čechova by si kapitán Kirk ve vesmíru poradil jen velmi těžko. Náš Čerenkov byl klíčem k budoucnosti!“

Links zachytil pohled číšníka, který přinesl další zásobu vodky.

„Teď je řada na mně,“ řekl Links. „Ale v tom příběhu – nevznikla Federace hned po třetí světové válce?“

„Ano, ano...“, řekl Sečín. „V každém případě byste měl vědět, že ačkoliv pracujeme pro rozdílné strany, nejsme všichni špatní.“

„Je práce,“ řekl Links, položil prázdné sklenice na číšníkův podnos, vzal si dvě plné a jednu z nich podal Sečínovi, „a jsou přátelé. Vy jste přítel.“

„Ano, pamatujte na to, prosím. Za pár měsíců, až budete zpátky v teple své kanceláře v Pentagonu, čtvrtý koridor, okruh D... netvařte se překvapeně, my tyhle věci víme. Až se vrátíte ke svým přátelům v námořním zpravodajství, myslete na mě a myslete také na Čechova. Slibte mi to.“

USS Coronado, Malacký průliv

Simmons seděl u malého stolu ve své kabině a sledoval každodenní video s přáním dobrého rána od svých dětí. Zatímco Coronado plulo pod hvězdnou oblohou, Claire a Martin, šestiletá dvojčata, si mezi sousty vafli stěžovali na školu. Jejich hlasy mu sevřely žaludek smutkem.

„Hodně štěstí s Rileyem,“ popřála mu žena. „Nebude to jednoduché, já vím. Ale milujeme tě a nemůžeme se dočkat, až se vrátíš zpátky.“

Jeho žena se stejně jako každé ráno odhlásila a z rohu obrazovky mu ještě poslala polibek, jakmile se děti rozloučily. A potom byl opět sám uvnitř šedého trupu lodi.

Přinutil se zvednout a přešel chodbou na můstek. Byl tam Riley a kouřil skutečný doutník. Můstek nebyl oficiálně místem pro kuřáky, ale lodní kapitán prostě mohl kouřit, kde se mu zrovna zachtělo.

„Nákladní loď, Direktoriát, nákladní loď, nákladní loď, Direktoriát,“ vyjmenovával Riley a ukazoval na směs lodí připravujících se na zítřejší plavbu přes Malacký průliv. „Co vidíte, když se podíváte na ty lodě?“

„V průlivu bude těсно, pane,“ odvětil Simmons. „Myslím, že pokud posádky Direktoriátu skutečně zvládají své lodě tak dobře, jak si myslíme, všechno bude v pořádku.“

„To není všechno, co vidím,“ řekl Riley. „Jsme tady my i oni. Pracujeme společně. Co to bylo na té poradě? Víte, jak moc potřebují naši ropu. Nakonec, všichni víme, že se vzájemně držíme pod krkem.“

„Spíš za koule. Ale je to tak v pořádku?“ odpověděl Simmons.

„Já to vidím jako povinnost tohoto konvoje. Oni jsou závislí na nás a my zase na nich. Možná různým způsobem, ale výsledek je stejný.“

Jsmo propojení, dokonce i s Direktoriátem. Navíc, Číně dlužíme, kolik že, devět bilionů dolarů?“

„A ten dluh roste,“ řekl Simmons.

„Správně. Nejsou naši nepřátelé, jsou to naši největší investoři. Každá z těch lodí tam,“ řekl Riley a zeširoka mávl rukou, „je důvod, proč nejit do války. Lidé milují vydělávání peněz. Zejména Direktoriát.“

„Obchod je jenom obchod. Víte, jak jsem dnes srovnával naši dnešní pozici s tou britskou před sto lety,“ řekl Simmons. „Kdo byl největším obchodním partnerem Britů před tím, než začala první světová válka? Německo. Nebo pokud byste to radši porovnával s druhou světovou válkou, největšími obchodními partnery Německa byli jeho přímí sousedé, které Německo brzy napadlo, zatímco pro Japonsko to byly Spojené státy.“

„Nepotřebuji další lekci historie, profesore. Direktoriát je právě teď starostí pro Rusko. Máme ještě pár týdnů a potom budeme na Havaji, což je hrozně daleko od jakéhokoliv sporu, který se rodí někde na Sibiři. Strachujte se spíše o to, abyste se nespálil na sluníčku,“ nestál o další debaty Riley.

„Uvidíte se tam s Johnem?“ zeptal se Simmons, aby změnil téma.

„Ano, přiletí tam,“ potvrdil Riley.

„To je dobře,“ řekl Simmons. „Půjdete spolu surfovat?“

Riley chvilku počkal a potom beze slova nabídl Jamiemu jeden ze svých vzácných doutníků a pomohl mu ho zapálit. Takže teď to bude zase opravdu vážné, pomyslel si Jamie.

„Poslyšte, dávejte pozor, ať tomu dobře porozumíte: chápete, co děláte, když odmítáte plnit příkazy a požadavky, které na vás klade Pentagon? Říkám vám to jako přítel, ale také jako váš kapitán. Pokud nebudete povýšen, celá komunita pozemní armády vás bude považovat za mrtvého. Vaši kariéru položí na oltář,“ řekl Riley.

Simmons si zhluboka potáhl z doutníku a vydechl.

„Lindsey má těžký případ toho, čemu říká mořská nemoc, což je v jejím pojetí nemoc z toho, že já jsem na moři. Dětem to nevadí, ale ony nic jiného neznají. A to je možná ten skutečný problém.“

Riley znovu potáhl z doutníku, potom se zastavil a hodil ho přes palubu.

„Nemyslíte, že celé posádce chybí jejich děti, jejich partneři, psi, a všechno to, co zůstalo na pevnině? Abyste svou práci dělal správně, musíte jí dát všechno; tak to bylo vždy. Myslíte, že se to mé manželce líbí? Taky to nenávidí,“ řekl. „Žádná technologie, kterou vynalezneme, tu vzdálenost nezkrátí.“

„Já vím,“ řekl Simmons. „Myslel jsem, že to dokážu vybalancovat, nebo spíš, že to musím udělat, abych dokázal, že jsem lepší než táta. Ale když se dívám na videa mých dětí, které vyrůstají beze mě, všechno, na co myslím, je, že jim nechci provést to samé, co udělal táta mně.“

Rileyho tvář zrudla. „Námořnictvo vás sem poslalo jako mého zástupce z nějakého důvodu. Máte to, co to obnáší. A pokud odmítnete splnit rozkaz, nezničíte jenom svoji kariéru, ale také tu mou. Já se starám o svoje věci. Už nikdy to nebudu dělat pro někoho jiného.“

Loď se vracela do přístavu a Riley se instinktivně chytil zábradlí. „Jamie, musíte si to ještě naposledy promyslet. Víte, odkud jsem sem přišel. Já musím myslet na loď a na námořnictvo. Budu se starat o celé papírování, dokud se nevrátíme do San Diega. Využijte ten čas k tomu, abyste si to srovnal v hlavě. Nepotápějte svou kariéru jenom proto, že máte ještě nějaké otcovské záležitosti.“

Simmons přikývl: „Rozkaz, kapitáne.“

Zamířil do své kabiny a uvařil si čerstvý šálek kávy. To aroma a solný povlak na jeho oblečení mu připomněly otce. A to rozhodlo; tahle plavba bude jeho poslední.

Námořní základna Jü-lin, ostrov Chaj-nan

Viceadmirál Wang Siao-čchien zavřel oči na poslední chvíli klidu a palcem přejížděl po povrchu těžké mince ve své dlani. Dokázal na ní rozeznat orlí křídla a reliéf vysokých lodních stožárů. Podle vojenských

zvyklostí potřeboval mít svou minci, tak zvanou challenge coin, kterou obdržel od velitele námořních operací amerického námořnictva, aby se s ní mohl prokázat, až se příště setkají.

Náraz kol letadla o přistávací plochu ho přivedl zpět do stavu plné pohotovosti. Čtyřmotorový dopravní letoun Y-20 byl sice upraven pro VIP lety, ale dlouhý let zpět ze Spojených států si i tak vybíral svou daň. Otázkou bylo, proč byla jeho cesta náhle ukončena, to, že neznal odpověď, ho trápilo.

„Admirále, vítejte doma,“ řekl jeho pobočník, čekající na posledním schůdku.

„A?“ odvětil admirál Wang.

„Máte naplánovanou schůzku, ale ta není určena pro mé oči. Vaše příprava je zde,“ vysvětloval pobočník a poklepal na kovově bílou obálku. „Vytištěná.“

„Takže jsem jejich terč?“ řekl Wang.

„Vy? Terč?“ řekl nevěřicně pobočník.

„Oceňuji vaši důvěru, ale vy bohužel v Prezidiu nehlasujete. Alespoň se mohu těšit, že by ta schůzka mohla být zajímavější než můj výlet. Američtí admirálové chtěli jenom další ‚strategický dialog‘, čímž prozrazují svou neschopnost rozhodnout se, co jako národ skutečně chtějí a co chtějí od nás. Máte štěstí, že jste zůstal doma.“

„Mám vzít k vám domů nějaké dárky?“ zajímalo pobočníka. Když byl dolar teď tak slabý, admirál Wang ze svých cest obvykle vozil malé suvenýry pro svou ženu a také pro svou milenkou.

„Ne, nebyl čas nakupovat,“ řekl admirál Wang.

„Dobře, pane, postarám se o to,“ zareagoval pobočník, který slyšel nevyslovený rozkaz, aby našel vhodné dárky pro ženy admirálova života.

Oba dva nastoupili do zadní části vojenského SUV značky Geely, které následně s rozsvícenými světly odjelo.

„A co je nového u generála Fenga?“ zeptal se Wang.

„Nejdříve ho vzali na –“ začal pobočník.

„Tyhle detaily nepotřebuji. Už ho zabili?“ zeptal se přímo Wang. Pobočník přikývl.

„Dobrá,“ řekl Wang. „Myslel si, že dokáže prodat tomu zvířeti, co řídí Severní Sulawesi, sto tun palných zbraní za dvojnásobnou cenu, aniž bychom to zjistili. Vnímavost k chamtivosti je to, díky čemu můžeme náš program indonéské nestability popírat. Když se Fengova chamtivost stala skutečností, stal se přítěží... Ukažte mi ty papíry, co vám dali,“ řekl Wang.

SUV zamířilo na dopravní okruh uvnitř jeskynního hangáru, vestavěného do úbočí hory. Samotný ostrov nebyl nic jiného než maskovací síť nad největší ponorkovou a leteckou základnou Direktoriátu.

„Řekli, že to nemáte otevírat, dokud se nedostaneme pod zem,“ upozorňoval pobočník.

„Opravdu?“ na oko se zeptal Wang a otevřel obálku. „Podle mé definice pod zemí jsme.“

Pobočník se snažil vytáhnout malou červenou svítilnu, aby si mohl Wang zprávu přečíst.

„Celé Prezidium? Tady?“ podivil se Wang.

Pobočník přikývl. „Přilétají další a další tryskáče,“ potvrdil.

„A ty ostatní, ty jsou čí?“ zeptal se Wang. Nemohl si nevšimnout, že mezi zaparkovanými letadly se nachází osm nových čínských upravených verzí dopravních IL-76 a jeden starší, originální model tohoto ruského letounu.

„Musím se omluvit, ale letectvo nebylo natolik laskavé, aby sdílelo průvodní dokumenty, admirále,“ zdůraznil pobočník Wangův námořní titul.

Wang se zasmál náznaku frustrace svého pobočníka a pomalu se zahříval, jak v něm stoupal adrenalin z té nejistoty a přebíjel únavu z dlouhého letu.

SUV zastavilo a Wang začal vystupovat. Ohlédl se na svého pobočníka, protože ten se ani nehnul.

„Je mi líto, pane. Bylo mi řečeno, že dál už vás doprovázet nemohu.“

„Vidíte, co se můžete dozvědět,“ řekl Wang. „Najdu způsob, jak vás dolů dostat. Zasloužíte si toho být součástí... zejména pokud se mě chystají zastřelit.“

„Pochybuji, že dojde až na to,“ řekl pobočník, když Wang vystoupil z auta.

„Krmili jsme tu bestii tak dlouho, že ji v jisté chvíli musíme pustit z vodítka,“ odpověděl Wang. „Nebo nás pokouše.“

Wang přistoupil k čekajícímu elektrickému vozíku a pohledem sotva zavadil o velké diesel-elektrické vojenské nákladáky, zaparkované opodál. Štítý podzemní základny proti střelám a výbušninám jako by polykaly všechny zvuk, při chůzi nerezonovaly ani jeho kroky.

Řidič vozítka se mu představil: „Admirále, jsem poručík Pching Chaj. Je to pro mě čest vás doprovodit.“ Říkal to pomalu, jako by to byla naučená fráze.

„Děkuji, poručíku,“ řekl Wang. „Ale raději se projdu. Posledních osmáct hodin jsem nedělal nic jiného, než seděl.“

„Pane?“ ozval se Pching, zmatený tím, že admirál nedodrží plánovaný scénář. „Chůze je zde velmi obtížná.“

„Ale zkusit to můžeme, ne?“ nedal se Wang.

Wang se vydal podél luminiscenčních značek na okraji čtyřproudé silnice, klesající mírně směrem dolů. Když ušel asi deset kroků, po jeho boku se objevil vozík, jehož elektrický motor tiše hučel. Mladý důstojník za něj nesl plnou odpovědnost a očividně jej nedokázal opustit. Admirál se na poručíka plného očekávání nespokojeně zamračil, ten si to ovšem vyložil jako impuls ke konverzaci.

„Admirále, vloni jsem si s velkým zájmem přečetl vaši esej ‚Třetí ostrov řetězce,‘“ řekl Pching. „Byla velmi odvážná. Vizionářská. Ani náhodou mi nepřišla kontroverzní.“

S každým krokem rostla ve Wangovi touha po tichu. Věděl ovšem, že nervózní poručík nepřestane hovořit, ať už bude jeho reakce jakákoliv.

„Vítám vaše hodnocení,“ řekl Wang. Pokud kdy někdo potřeboval důvod, proč by měl Direktoriát zrušit politiku jednoho dítěte, byl jím

právě tento poručík, pomyslel si Wang. Mladý důstojník žvanil dál. Zprvu bylo obtížné rozeznat, jakým mluví akcentem, ale čím déle mluvil, tím zřetelněji se projevovaly kořeny jeho rodiště. Provincie Chu-pej. Chtěli snad tím, že mu jako asistenta poslali tohoto idiota, něco vyjádřit? Proč byl Wangův vlastní pobočník zanechán na povrchu, a takovémuto hlupákovi bylo umožněno, aby ho doprovázel do samotné svatyně Direktoriátu?

„Zmlkňte,“ řekl Wang. „Nastoupím do toho vozíku. Máte pravdu, času není nazbyt.“

Když vozík dorazil do výtahu, který by pojmul dvě bojové stíhačky, osvětlení se rozjasnilo na úroveň denního světla.

„Admirále, naše cesta končí tady,“ řekl Pching a završoval nesourodé pojednání o své strategické vizi silových dispozic podél severní hranice.

„Děkuji,“ řekl Wang. „Díky vám mám hodně o čem přemýšlet. A proto si zasloužíte toto.“

Mladý důstojník si vzal nabízenou minci, kterou Wang dostal od amerického velitele námořních operací, s náležitou úctou. Najednou ztratil řeč. Konečně.

Wang si vzpomněl na staré pořekadlo: Ve válce může být užitečný dokonce i idiot.

Zasedací místnost Prezidia, ostrov Chaj-nan

Když opouštěl výtah, dopřál si Wang potají jednu tabletu stimulantu. Obyčejně se takovým látkám, které modifikovaly výkonnost, vyhýbal, věděl totiž, že obyčejně také oklamou emoce. Dlouhý let ho ale vyčerpával a on moc dobře věděl, že potřebuje být pokud možno co nejpohotovější.

Kvarteto členů námořního komanda, které ho doprovázelo, bylo složeno z ramenatých chlapů v přiléhavých neprůstřelných uniformách.

Jejich vnější ochranné obleky z kapaliny vypadaly, jako by byly vyrobené ze žraločí kůže. Jejich přítomnost bral pozitivně, byl to pro něj uklidňující důkaz toho, že vliv námořnictva zde zůstal silný.

U vstupu do rozlehlé zasedací místnosti ji Wang začal pečlivě zkoumat pohledem, stejně jako když pátral z kapitánského můstku po hrozbách na horizontu. Spatřil admirála Lin Po-čchianga se skupinou dalších vyšších námořních důstojníků. Lin, hlavní velitel flotily, patřil mezi nevlivnější členy Prezidia, společné rady civilního a vojenského vedení Direktoriátu. Na druhé straně místnosti stál shluk armádních důstojníků okolo generála Wej Minga, velitele pozemních sil. Tyto dvě skupiny spolu komunikovaly jen vzácně, což platilo dokonce i o společných schůzích. Pro Wanga byl ovšem rozdíl jednoduchý. Wej a armáda měli vliv ve vnitřní Číně, ale jako součást sil, které se potýkaly s velkými vzdálenostmi, měli Wang a jeho kolegové, důstojníci námořnictva, lepší chápání politiky a moci.

Pozoruhodný byl ve vojenské velící místnosti spíše počet civilních obleků. Členové Prezidia se zřídkakdy setkávali osobně, ti civilní si chránili svůj píseček, a ti vojenští zase ten svůj. Původní dohoda byla sepsána narychlo v konferenční místnosti během šanghajských nepokojů, přesto byla z obou stran stále dodržována, neboť každá frakce byla soběstačná a ovládala své vlastní ekonomické a bezpečnostní sféry s maximální účinností a společným cílem růstu a stability.

Mezitím přišel admirál Lin a pozdravil Wanga ledabylým zsalutováním, které se od jejich společného studia na akademii nezměnilo.

„Musím se omluvit, že jsem musel tvůj výlet zkrátit, ale vidíš, že tohle je přesně ta velká schůze, na kterou jsi už dlouho čekal.“

„Ano, když mě povolali, myslel jsem si, že se může stát, že přijdu sem dolů a nikdo už mě nikdy neuvidí, stejně jako našeho přítele, generála Fenga,“ řekl Wang a každé slovo pečlivě vážil. Popraveného důstojníka zmínil proto, aby otestoval, na čem je.

„Zatímco Fengovy kratochvíle měly žalostné výsledky,“ poznamenal Lin, „cíl tvé operace, destabilizace jihu, byl splněn. Teď ale Prezidium

potřebuje, abys je informoval obsírněji. Tvoje názory na věc jsou nejpřesvědčivější uvnitř našich služeb, ale civilisté to teď potřebují slyšet přímo od tebe. Obrátil se na svého pobočnicka a pokynul mu, aby ztlumil světla, což byl signál pro započetí schůze. Členové Prezidia zaujali svá místa u stolu ve tvaru U, vyrobeného z černého mramoru.

Úvod byl krátký a soustředil se na Wangovu klíčovou roli při reorganizaci velitelské struktury Direktoriátu, evidentně šlo o pokus založit mezi civilisty pocit, že je pro ně důvěryhodný. Wang věděl, že jeho efektivita při čistkách v generálním politickém oddělení, při kterých odcházeli staří komunističtí pohlaváři ČLOA, bylo to, čím si tuto pozici vysloužil, přál si ale, aby Lin spíše vyzvedl jeho reputaci jako předního myslitele a schopného námořního velitele.

„Jak víte, jsem admirál,“ řekl Wang na úvod své prezentace, „dnes bych ale chtěl začít obecným citátem: V krajině, ze které není návratu, se puš do boje s nepřítelem.“ Jedná se o citát z knihy Umění války od Sun-c', napsané těsně před velkým obdobím válek v naší historii. Poprvé jsem tuto moudrost použil – po téměř dvou a půl tisících let poté, co ji mistr Sun napsal – když jsem jej citoval ve své práci o tom, čemu se říkalo Národní univerzita obrany ČLOA.“

Připomínka jejich vzájemné starobylé i nedávné historie byla opět promyšlenou volbou, aby si připravil půdu, na kterou je chce zavést.

Wang zatáhl pravým ukazováčkem za imaginární spoušť a chytrý prsten na něm vyslal bezdrátový signál, který inicioval spuštění prezentace, již mu předem poslal pobočnick. Za ním se objevil trojrozměrný holografický obraz Tichého oceánu. Přes mapu zářily červené linie, vyznačující historii čínských obchodních tras a vojenského dosahu v průběhu tisíciletí. Linie se rozpínaly a zase vracely zpět. Ke konci se objevil modrý oblouk, ukazující šíření amerických obchodních tras a vojenských základen v průběhu posledních dvou století. Modré čáry se nakonec rozšířily po celém světě. Následně, když se desetiletí překlopila do současnosti, začaly se červené linky tlačit zase ven a překřížily se s těmi modrými. Wang tuto grafiku nemusel vysvětlovat, každý její význam chápal.

„Začal jsem starověkou moudrostí mistra Suna, abychom si připomněli, že zatímco bychom si všichni rádi mysleli, že jsme znovu získali naši historickou velikost, ve skutečnosti čelíme situaci, ze které není návratu. A vskutku, Američané měli pro popis situace, jako je ta naše, kdy naše síla roste, ale možnosti jsou stále omezenější, příhodnou frázi: Manifest Destiny, zjevné poslání.

Osud vás žene kupředu, ale svazuje vám ruce. Opravdu, jejich vlastní velký námořní strateg Alfred Thayer Mahan předpověděl, jak jim vzestup k velké moci nedá na výběr. Jak začala jejich ekonomika a potom i vojenská moc růst do světových rozměrů, říkal svým lidem, že bez ohledu na to, jestli se jim to líbí nebo ne, „Američané se nyní musí porozhlédnout mimo své hranice. Rostoucí produkce země to vyžaduje“.

Musí. Vyžaduje. To jsou slova síly, ale také zodpovědnosti. Nyní musíme čelit požadavkům, které formují náš vlastní osud. Američany osud vedl k tomu, že hledali zemi, poté obchod, pak ropu, nyní ovšem odmítají pochopit, že nové požadavky doby leží stejně tak i na nás. A i když už nepotřebují ani ty zahraniční zdroje energie, na které už jednou dosáhli a vzali si je, stále musíme snášet jejich vměšování se do našich zájmů v Jordánsku, Venezuele, Súdánu, Emirátech a bývalé Indonésii.

Naposledy jsme to zažili v našich vodách na východě, kde se vměšovali do záležitostí, které jsou daleko od nich, ale blízko k nám.“

Mapa se zaměřila na Jihočínské moře a objevil se snímek válečné lodě amerického námořnictva, doprovázející filipínské plavidlo pobřežní stráže, které bylo poškozeno v šarvátkách na Červené linii záhy po bombardování Dahránu.

„Jak si jistě vzpomínáte, diskutovali jsme tehdy o tom, jak odpovědět na to, že se jejich námořnictvo vměšuje do místních záležitostí a povzbuzuje nás k akci. Ale všechny naše argumenty potvrzovaly, že to byla situace, ze které není návratu, stejná, jakou mistr Sun popsál ve své knize. To, že se to stalo přímo uprostřed našeho domácího teritoria, znamená, že jsme neměli jinou možnost, než se s tím smířit.“

Obraz se poté změnil na scénu s dalajlámou, který u Lincolnova památníku hovoří k jásajícímu davu, a potom se objevil nový prezident USA, třesoucí si rukou s posledním ministrem zahraničí komunistické Číny, který se v exilu nějakým způsobem změnil v aktivistu za lidská práva.

„Jejich vměšování ovšem nekončí u břehu. Jejich neschopnost porozumět naší nové strategické i domácí realitě nám opět nedává možnost volby, neboť ohrožuje to, co jsme v této místnosti vybudovali. Dokonce i dnes, kdy jsme opět jeden celek, vyhrožuje nám jejich Kongres energetickými sankcemi při sebemenším rozmaru a mává kolem sebe ekonomickým mečem jako opilý námořník.“

Obraz se ponořil hluboko do projekce Mariánského příkopu, prošel přímo skrz jeho skalnaté stěny a odhalil plný rozsah toho, co našlo plavidlo COMRA, zvýrazněný rudou září, aby se následně opět vzdálil a porovnal masivní měřítko nálezu s ostatními známými nalezišti zemního plynu po celém světě.

„To, co jsme tady našli, určuje nejen budoucnost našeho národa, ale také celou světovou ekonomiku a tedy také naši bezpečnost a stabilitu,“ vysvětloval Wang. „To, co jsme lokalizovali v místech, na která nikdo jiný ani nepomyslel, a na co dokážeme dosáhnout my, sami o sobě, nám dává novou možnost, jak přemýšlet o budoucnosti, o budoucnosti, ve které si můžeme volit náš vlastní kurs.“

Poté se za ním objevil hologram starého vůdce komunistické strany Si Ťin-pchinga spolu s nahrávkou řeči, kterou pronesl na starém stranickém kongresu v roce 2013: „Jakkoli hluboká bude voda, my ji přebrodíme. A to proto, že nemáme jinou možnost.“

Obraz dávno mrtvého prezidenta vyvolal v místnosti nervózní šum.

„Mnoho z vás je s tímto proslovem, který Si nazval ‚Čínským snem‘, obeznámeno. Staří straničtí vůdcové se mýlili v mnoha věcech, ale v tomto měli pravdu. Vzestup Ameriky přišel nejdříve se zajištěním kontroly jejích domácích vod a následně s rozšiřováním její globální ekonomické přítomnosti. A pak už země neměla jinou možnost než svou

novou zodpovědnost převzít, což zahrnovalo i ochranu systému před těmi mocnostmi minulosti, které by jej mohly ohrozit. Již jsem se zmínil o jejich mysliteli Mahanovi. Brzy poté, co Spojené státy postavil před nové nároky, následovala válka se Španělskem, jak jistě víte, a Američané se dostali přes Tichý oceán, tisíce mil za hranice svých domovských vod a rozšířili se do Filipín, kde hlídali nejen naše přístavy, ale dokonce i naše vlastní řeky. Podobně jako to řekl Mahan jim, ani my nemáme jinou možnost než tyto nároky uspokojit.

Wang se rozhlédl po místnosti a hledal známky pochopení, ale i nesouhlasu.

Civilista na druhém konci místnosti vzal ticho jako výzvu. Čchen Š' byl předsedou Bel-Conu, čínského předního výrobce spotřební elektroniky, který vznikl během poslední krize sloučením desítek firem. Jeho role v Prezidiu Direktoriátu spočívala ovšem v rozšiřování své pověsti jako stratéga a vizionáře v podnikání, což přesně odpovídalo hybridní povaze Direktoriátu jako vojenské autority a efektivity inspirované trhem.

„Admirále, začal jste citací z Umění války, takže vás doplním: ‚Ti, kteří vědí, kdy bojovat, a kdy ne, ti vítězí.‘“ Odmlčel se. „Tady vaši logiku nechápu. Vždy máme na vybranou. Je vůbec vaše stará vize moci důležitá, ve světě, kde si můžeme koupit cokoli, kdekoli? Názory, které popisujete, riskují vše, čeho jsme dosud dosáhli.“

Admirál Wang přikývl. „Pokud jsem to dostatečně nevysvětlil, potom je chyba ve mně, a pouze ve mně.“ Otočil se k mapě a na chvíli se odmlčel, aby si utřídl myšlenky. Podél zdi stáli bez hnutí členové komanda a nervózně drželi své zbraně v pohotovosti. Wang se na ně usmál a pokračoval.

„Všichni, co jsme zde, jsme vytvořili Direktoriát tím, že jsme z chaosu vytvořili opět pořádek. Rozhodli jsme se jednat. Jednali jsme ale proto, že nakonec žádná jiná volba neexistovala,“ řekl. „Na druhé straně, kdo může prohlásit, že tohle není účel Direktoriátu? K tomuto bodu nás dovedly tisíce let. Chránili jsme Čínu před vůdci strany, kteří drželi zemi zpátky, ale my bychom na další velký krok pokorně čekat neměli.“

Místnost prořízl mladý ženský hlas. „Touha a schopnost nejsou to samé, admirále,“ řekla Mu-i Ling. Mu-i ještě nebylo ani třicet, ale díky bohatství svého otce byla v čele Weibotu, největšího výrobního konsorcia. „Ně řekl generál Sun také, ‚Vyvaruj se přílišné důvěry, neboť ta povede ke katastrofě?‘“

Zatracené chytré brýle. Starý muž znal možná Sun-c' z paměti, Wang ovšem pochyboval, že by to platilo také pro ni. Všiml si, že člen komanda Direktoriátu nejbliž k němu lehce přesunul váhu. Možná to navzdory jejich uniformám nebylo námořní komando. Nemohli být ze 788. pluku, který chránil Prezidium? Nenechávali ho náhodou oběsit sama sebe, slovo po slovu, kvůli tomu, že ohrožuje status quo, ze kterého tolik členů Prezidia profituje?

„To je vždy problém. Jak ale Sun také řekl, ‚Nedělej žádné závěry o všech nebezpečích použití vojenské síly. Potom také nebudeš dělat závěry o výhodách použití zbraní.‘“

Usmála se, viděl ale, že se nedívá přímo na něj a dál hledá ve svých brýlích. Nejspíš zkoumala, jak by mohla zareagovat. Uvědomil si, že tu diskusi musí posunout na jinou úroveň a přestat si vyměňovat citáty. Wang se otočil k širšímu publiku.

„Ano, jistě, všichni jsme si vědomi toho, že z uvedených důvodů pro nás nikdy nenastane ten pravý čas. Říká se, že náš demografický vývoj není optimální. Říká se, že naše obchodní cesty jsou příliš zranitelné. Říká se, že naše potřeba energie zvenčí je příliš vysoká. Všechna tato tvrzení jsou pravdivá. A pravdivá budou stále, pokud se k našim povinnostem a zjevnému poslání obrátíme zády. To nejhorší, co můžeme udělat, je bát se vlastního potenciálu.“

Naposledy klikl prstem s chytrým prstenem a v prostoru okolo nich se odehrála známá scéna, kdy tank na Lidovém náměstí drtí vůz pro potírání nepokojů a dav demonstrantů, který zprvu vypadá překvapeně, vzápětí oslavuje fakt, že armáda je na jejich straně. Všiml si několika instinktivních přikývnutí na znamení souhlasu, když si dotyční znovu připomněli moment, ve kterém přetvořili Čínu podle své vize.

„Už jsem váš čas zneužil, takže svou prezentaci zakončím třemi otázkami. Za prvé, stejně jako jsme tehdy jednali tak, abychom naplnili očekávání, která měl lid od svých národních vůdců, musíme se zeptat: ‚Co od nás lid očekává tentokrát?‘ Za druhé, co očekáváte, že udělají Američané, až se dozví o našem energetickém objevu? Za třetí, ta nejdůležitější a velmi jednoduchá historická otázka: ‚Jestliže ne teď, potom tedy kdy?‘

Na tyto otázky znáte odpovědi, a proto také víte, že ve skutečnosti, v plné síle, nemáte možnost volby.“

Za Wangovým ramenem se objevil admirál Lin a položil mu ruku na záda. Wang si všiml, že jsou obklopeni členy komanda. Možná zašel příliš daleko.

„Admirále, Prezidium vám děkuje za vaše názory,“ řekl Lin. „Tito muži vás doprovodí ven.“

Když Wang kráčel chodbou, vklíněn mezi členy komanda, v hlavě si znovu přehrával svou prezentaci. Na svém výkonu pár chyb najít dokázal, byl ale klidný.

U dveří výtahu stálo komando v tichosti. Wanga zajímalo, kam ho asi vedou. Pak si všiml, že jak se čísla na výtahu blíží k jejich poschodí, roste jejich napětí. Dveře se otevřely a objevila se další ozbrojená formace; tito bodyguardi byli etnicky europoidní a měli na sobě civilní obleky, bylo ale jasné, že se jedná o příslušníky armády. Zatímco obě skupiny se vzájemně ostrážitě sledovaly, Wang pozoroval staršího muže uprostřed, kterak se ani neobtěžuje zvednout oči od zastaralého tabletu a dál na něj kliká. V jeho tradičních brýlích se odrážely rudé diamanty a purpurová srdce. Na svůj věk byl překvapivě fit, zdálo se ale, že starý ruský špion je závislý na hrách na zlepšení paměti, ve snaze odvrátit to, co rozvědka Direktoriátu považovala za demenci. Tělo stále silné, mysl ovšem již ne.

Takže tohle nebylo strategické zasedání, uvědomil si Wang, to byl test. Prezidium bylo již rozhodnuté.

ČÁST 2

Zaútoč na nepřítele, když není připraven, objev se tam, kde to nečeká.

Sun-c', Umění války

Vojenská základna Anacostia-Bolling, Washington, D.C.

Když Armando Chavez provedl úvodní řez, vydechl. Jak mu před drahou dobou vysvětlil jeho mentor Dr. Jimenez, klíčem byl pomalý, ale stabilní pohyb ostří, postupující neměnným tempem. Když řez dokončil, sehnul se Armando k zemi a zvedl uschlou větvíčku růžového keře, kterou poté umístil do plátěné tašky, přehozené přes rameno.

Pro někoho s titulem doktora medicíny z Universidad Central de Venezuela byla práce zahradníka krokem zpět. Byla to ale jediná práce, kterou mohl Armando od té doby, kdy před sedmi lety přijel jako uprchlík ze své vlasti, zmítající se v chaosu, dělat. Mohl se rozčilovat, nebo se mohl soustředit na dosažení dokonalosti v drobnostech, které nakonec činí život uspokojivým.

Když zastříhoval květiny rostoucí u spodní části návěstí, pohlédl na nápis vyrytý v mramoru. DEFENSE INTELLIGENCE AGENCY. Nebyl si jistý tím, co vlastně DIA dělá. Jeho nadřízený Hadid říkal, že je to něco jako CIA, ale pracující pro americkou armádu. Nezáleželo na tom. S úpravami už tady byli téměř hotoví. Hadid jim oznámil, že po přestávce by mohli zastříhnout živé ploty za centrem péče o seniory, patřícím k základně.

Kvůli bezpečnosti neměli zahradníci přístup do budovy. Když přišel čas na přestávku, ostatní se odebrali do stínu, ale Armando si šel sednout k malému ozdobnému jezírku vedle vstupních dveří.

Otevřel tablet, který nosil v kapse, aby zkontroloval, jestli nemá nějaké nové zprávy. Obrazovka promítla trojrozměrný balíček od bratrance v Caracasu. Další fotografie jeho vnučky. Má tak nádherné oči.

Allison Swiggová si ve spěchu z parkoviště zkrátila cestu přes trávník u jezírka a Armandova úsměvu si ani nevšimla. Analytička uvízla v dopravní zácpě na I-295, když se vracela z pracovního oběda v Tysons Corner. A teď přijde pozdě na schůzi.

Vzájemně si jeden druhého ani nevšimli, ale když kolem zahradníka procházela, jeho tablet rozpoznal RFID čip umístěný v bezpečnostním odznaku Allison. Na dobu dlouhou přesně 0,03 sekundy se vytvořila místní bezdrátová síť. V tom okamžiku se malware, schovaný ve video balíčku z Caracasu, přesunul.

Zatímco Armando dopíjel svůj ledový čaj, který mu předchozího večera připravila žena, Swiggová se blížila k bezpečnostnímu pultu, který obsluhoval strážný v černé neprůstřelné nylonové kombinéze. Z lesklé šedé keramické vesty, chránící hrudník, mu visela kompaktní útočná puška HK G48. Jediným označením na jeho uniformě byla silueta orla, logo bezpečnostní agentury, která střežila sídlo DIA. Nápis zavěšený nad řadou stříbrných turniketů zakazoval veškerá osobní elektronická zařízení.

„Ahoj, Steve,“ pozdravila ho Allison. „Jak se má malá?“

„Docela dobře,“ odpověděl s úsměvem strážný. „Spala celou noc.“

Do kovové uzamykatelné schránky umístila svůj iTab náramek a vytáhla klíč. Ale odznak zůstal s ní. Když procházela branou, program v odznaku automaticky odeslal do stroje pomocí rádiového signálu její bezpečnostní povolení. A v té samé chvíli, jakmile se otevřelo síťové spojení, paket s malwarem provedl další přesun, který zabral kratší okamžik, než by trvalo přečtení nápisu vyrytého na vstupní zdi:

Zavázání k dokonalosti při obraně národa.

Myšlenka využití skrytých rádiových signálů k přesunu malware do sítí, které nejsou připojené k širšímu internetu, pocházela původně od NSA, jedné ze sesterských agentur DIA. Ale jako všechny virtuální zbraně, jakmile byla jednou poskytnuta otevřenému kybernetickému prostoru, stala se inspirací pro kohokoliv, včetně nepřátel.

Brána turniketu se uzavřela. Swiggová pospíchala chodbou, a protože šla příliš pozdě, neměla už čas zastavit se jako obvykle u stánku

Dunkin' Donuts přímo u vchodu do špionážní agentury. Když míjela starou sovětskou balistickou raketu SS-20, jež byla v hale umístěna jako připomínka studené války, paket s malwarem přeskočil do chytrých brýlí dalšího strážného. Když strážný prováděl svoje obchůzky, paket přeskočil do ovládacích prvků, které chladily skříně plné síťových serverů, jež poskytovaly podporu vzdušným operacím nad Pákistánem. Potom se dostal do systémů týmu pro vývoj a výzkum bezpilotních letounů. A tak si soubor krok po kroku budoval svou cestu do různých podsítí, které měly společnou hlavní síť, utajenou síť SIPRNet ministerstva obrany.

Počáteční průnik nezbudil mezi automatizovanými počítačovými obrannými mechanismy žádný alarm, ačkoliv neustále sledovaly jakékoliv anomálie. Při každé své zastávce se paket spojil s něčím, co pro ochranné systémy vypadalo jako nějaký nespustitelný, neškodný a nečinný soubor. Tyto soubory také přesně takové byly, ovšem jen do chvíle, než z nich malware udělal něco nového. Každý ze systémů byl za účelem ochrany proti útokům hackerů izolován od vnějšího internetu, jednalo se o tak zvané air gap systémy. Problém s vysokými zdmi spočíval ovšem v tom, že bylo možné využít nic netušícího zahradníka, aby se pod nimi prokopal.

Šanghajská univerzita Ťiao Tchung

Hubená dospívající dívka stála za pracovní stanicí a na prstech měla slabě zářící chytré prsteny, na každém článku jeden. Její výraz byl prázdný, oči skryté za matným černým hledím. Řady podobných pracovních míst lemovaly přestavěný přednáškový sál. Za každým stál mladý student inženýrství, každý z nich byl členem 234. informační brigády Ťiao Tchung, jednotky podřízené kybermilici Třetí armády.

Dělníky sledovali dva důstojníci Direktořiátu, stojící na podlaze arény. Jak studenti kreslili do vzduchu slabé neonově zelené stopy, vypadalo to z jejich pozorovacího stanoviště, jako by potemnělou místnost osvětlovaly tisíce světlušek.

Univerzitu Ťiao Tchung založil v roce 1896 Šeng Süan-chuaj, úředník pracující pro císaře Kuang-sü. Škola byla jedním z původních pilířů Hnutí za sebeposílení, které obhajovalo používání západních technologií za účelem odstranění bída. Během následujících desetiletí se škola stala nejprestižnější čínskou technickou univerzitou a začalo se jí přezdívat MIT východu.

Chu Fang tu přezdívku nenáviděla, podle ní to vypadalo, jako by škola byla jenom ubohým kopií amerického originálu. Dnes její generace předváděla, že časy se změnilly.

První univerzitní kybermilice byly založeny po incidentu na ostrově Chaj-nan v roce 2001. Čínský stíhací pilot se dostal příliš blízko ke špiónážnímu letounu amerického námořnictva a obě letadla se ve střední výšce střetla. Menší čínské letadlo se stočilo k zemi a jeho riskující pilot zemřel, americký stroj byl nucen nouzově přistát na čínském letišti na Chaj-nanu. Zatímco obě strany se navzájem zlostně obviňovaly z toho, že kolizi zaviniily, komunistická strana vyzvala počítačově zdatné obyvatele Číny, aby v rámci kolektivní odvety zahltili americké webové stránky. Čínští teenageři byli organizováni on-line po tisících a s radostí se připojovali ke kybervandalistické akci, která cílila na vše od Bílého domu po veřejnou knihovnu v Minnesotě. Po krizi se jednotky hackerů staly zásadními centry špiónáže, která on-line kradla tajná data od plánů tryskových stíhaček po vyjednávací strategie výrobců nealkoholických nápojů.

To všechno se událo ještě před tím, než se Chu Fang narodila. Kvůli smogu vyrostla nemocná. Paralyzující kašel jí znemožňoval hrát si venku s ostatními dětmi. To, o čem si Chu myslela, že je prokletí, se ovšem stalo požehnáním. Její otec, profesor počítačových věd v Pekingu, ji začal ve třech letech učit programovat, což byl způsob, jak jí uvnitř stísněného bytu zabavit. Do 234. se Chu dostala poté, co v jedenácti letech vyhrála soutěž v programování.

Oficiálně vyžadovala příslušnost k milici stejná pravidla jako pro vstup do univerzální armády Direktoriátu, ale Chu by se hlásila do služby

dobrovolně tak jako tak. Měla možnost hrát si s těmi nejnovějšími technologiemi a mise, které dostávala od důstojníků, byly obvykle zábavné. Jeden den se měla nabourat do smartphonu nějakého disidenta, další den se měla utkat s IT bezpečností korejské automobilky. Američané, tolik sebevědomí ohledně svých obranných mechanismů, byli ovšem na hraní jasně nejlepší. Pokud jste je dokázali tak zvané pwn – slovo převzaté z amerického žargonu znamenající převzetí digitálního řízení – důstojníci si vás všimli. Vedla si v tom natolik dobře, že byt, ve kterém nyní s otcem žili, byl mnohem větší než byt jakéhokoliv z otcových kolegů.

To ale nebyla ta odměna, na které by Chu záleželo, pro ni bylo hlavní, že takto dokáže uniknout fyzickým omezením, která jednou provždy určovala její život. Když byla Chu on-line, měla pocit, že doslova létá. A opravdu, její výbava fungovala na stejných principech jako fly-by-wire řízení čínské stíhačky J-20. Výkonné počítače, na kterých pracovala, vytvořily trojrozměrný svět, reprezentující globální komunikační síť, jež byly jejím bitevním polem. Patřila k několika málo lidem, kteří se mohli chlubit tím, že skutečně „viděli“ internet.

Chu svou značku zanechávala tím, že se nabourávala do telefonů civilistů pracujících v Pentagonu. Navzdory tomu, že zaměstnanci měli zakázáno nosit si svá elektronická zařízení do budovy, každý den jich to několik udělalo. Její technika zahrnovala převzetí kontroly nad fotoaparátem a dalšími senzory daného zařízení, čímž dokázala rekonstruovat fyzické a elektronické prostředí jeho majitele. Tato mozaika obrázků, zvuků a elektromagnetických signálů pomáhala Direktoriátu v tvorbě téměř dokonalého trojrozměrného virtuálního ztvárnění interiéru Pentagonu a jeho sítě.

S potěšením si všimla, že jí její pumpa právě nakopává. Přístup k tomu nejnovějšímu z medicíny bylo další výhodou příslušnosti k jednotce. Malé čerpadlo, implantované pod kůži v blízkosti pupíku, právě vypustilo do jejího oběhu koktejl methylfenidátu a dalších stimulantů.

Mix, který byl původně navržen pro děti s poruchou pozornosti, přinášel kombinaci soustředění a euforie. Po více než desetiletí si americké děti dávaly takové pilulky jako přípravu před testy a domácími úkoly, což

bylo podle Chu směšné. Že její děti používají tento druh energie jenom na to, aby prošly vzděláním, byla jen další známka toho, jak je Amerika slabá. Chu umožnila její pumpa dělat něco skutečně důležitého.

Když jí bylo před týdnem řečeno, že se má připravit na mnohem rozsáhlejší operaci, než s jakou se kdy dříve setkala, nabourala se do operačního systému svého čerpadla. Byl to risk, ale vyplatil se. Zvýšila tím úroveň jedné dávky o 200 procent. Už žádný ustálený stav vědomí. Teď to bylo, jako byste padali z mrakodrapu a zjišťovali, že dokážete létat, těsně před tím, než dopadnete na zem.

Chu zvedla paže jako dirigenta a v jemných obloucích jimi pohybovala v eliptických gestech, téměř labutích. Pohyb každého článku každého prstu sloužil ke komunikaci s chytrým prstenem pomocí v něm uloženého gyroskopu; jeden psal kód na neviditelné klávesnici, zatímco jiný fungoval jako počítačová myš, jež kliknutím otvírala síťová spojení. Několik různých míst, kliknutí, několik stisknutí kláves, vše najednou. Pro důstojníky, kteří to sledovali, to vypadalo jako složitý balet, zkřížený se soubojem v lechtání.

Mladá hackerka se soustředila na útok a navigovala paket s malwarem skrz síť DIA, přitom zároveň bojovala s touhou otřít si rukama v rukavicích kapku potu z nosu. Autonomní obranné mechanismy Pentagonu rozeznaly lehké anomálie jejích síťových přenosů a snažily se její útok identifikovat a zachytit. To bylo ale místo, kde integrace ženy a stroje vítězila nad pouhými „big data“. Chu byla už dva kroky napřed, budovala komponenty systému, a před tím, než byly natolik integrované, že je mohly počítače DIA rozeznat jako hrozbu, je za sebou zase bořila. Její levá paže byla stočená jako pružina, prsty natažené. Potom udělala totéž její pravice, tentokrát zkresleně, řídila obranný kód tak, aby zavřela možnost dalšího externího přístupu, v podstatě vedla programy k tomu, aby se soustředily na zavírání dveří hořícího domu, zvnějšku ale zanechávala žhavé uhlíky, takže si myslely, že oheň je venku.

Když získala přístup, pustila se do plnění jádra celé mise. Chu natáhla paže do vzduchu a pak stiskla prsty k sobě. Začala vkládat kód, který

způsobí rušení signálů amerických satelitů, začleněných do GPS – Global Positioning System. Některé signály GPS tak budou nepřesné o nějaké dva metry. Jiné se ale budou mýlit o dvě stě kilometrů.

Jistě, celé to prostě vypnout, to by bylo snadné. Tak těžký kalibr si ale nechá na později, dnešek sloužil pro zasetí pochybností a rozšíření zmatku.

332 kilometrů nad zemským povrchem

Kdyby to nebylo tak frustrující, bylo by to směšné.

Méně než milimetrová vrstva navíc na jediném šroubu se chystala vykolejit operaci, která zahrnovala miliardy součástek a kvanta softwaru.

„Už jste hotov?“ zeptal se podplukovník Chuan Čou s nezaměnitelným ostnem v hlase.

Klíč, který držel rukou v rukavici major Čchang Lu, byl přesnou kopií klíče HEXPANDA, přesně takového, kterým plukovník Farmer bušil na poklop ISS o půl oběžné dráhy Země dál. Tento klíč byl ovšem navržen díky pirátství vlastenecké hackerské jednotky se sídlem v Šen-cenu a vyroben v čínské vesmírné agentuře CMSEO v Pekingu. Problém spočíval v tom, že na rozdíl od klíče nebyl šroub, který uvízl, perfektní kopií originálního šroubu. Tlačil stále víc a víc, ale šroub se ani nehnul.

„Skoro,“ řekl Čchang.

Všiml si dalších tří tchajkonautů, jak se vracejí na vesmírnou stanici Tchien-kung-3. Mají kliku, mizerové.

Program vesmírných stanic Tchien-kung („Nebeský palác“) byl plánován od chvíle, kdy Čína vyslala v roce 2003 do vesmíru svůj první pilotovaný let. Západní komentátoři se tehdejšími kosmickým lodím Šen-čou vysmívali jakožto špatným kopiím amerických lodí Gemini ze šedesátých let. Program se ale rychle vyvíjel, a to i díky slušnému množství souborů NASA, které si našly cestu do rukou čínských inženýrů. Po Šen-čou přišla první vesmírná stanice Tchien-kung, deset metrů dlouhý a osm tun

těžký jednoduchý testovací obytný modul, vypuštěný v roce 2011. Byl to ekvivalent Skylabu NASA ze sedmdesátých let. V roce 2015 ho následoval Tchien-kung-2, složený z více modulů, patnáct metrů dlouhý a dvacet tun těžký, srovnatelný s designem první ISS z roku 1990. Brzy poté se vývoj programu zrychlil natolik, že se konečně vyrovnal konkurentům. Západní komentátoři se programu přestali vysmívat a místo toho se podívovali, že za pouhých patnáct let dokázala Čína to samé, co trvalo NASA šest dekad.

Pěťadvacetimetrový a šedesátitunový Tchien-kung-3 byl pýchou národa a jeho umístění na oběžnou dráhu slavila Čína jako oficiální státní svátek. Byl sestaven ze sedmi modulů do tvaru písmene T, přičemž centrální obytný modul poskytoval prostor pro šest tchajkonautů. Čtyři solární panely celou stanici zvětšovaly na celkem třicet sedm metrů a dokovací stanice mohla obsloužit čtyři lodě najednou. Na dvou horních koncích písmene T se nacházely paralelně umístěné laboratorní moduly, navržené pro provádění rozličných experimentů ve stavu beztlíže.

To si alespoň myslel zbytek světa. Modul na levé straně měl jiný účel. A teď se jeho kryt prostě nepřestával třást, a to díky jedinému titanovému šroubu.

Čchang si uvědomil, že aby vyvinul dostatečnou sílu na uvolnění šroubu, musel by se odvázat, což bylo proti protokolu.

„Potřebuji se přemístit,“ požádal Čchang.

„Zamítá se,“ odpověděl Chuan. „Vraťte se, pošlu ven někoho jiného, aby vaši práci dokončil.“

„Na to není čas,“ namítl Čchang. „Uvolnil jsem se z lana.“

Čchangovi se podařilo správně nasadit dlouhý klíč a šroub se uvolnil. Snadno odstranil kryt a zjistil, že zírá do zrcadlového povrchu laserových čoček. Zkoumal odraz Země, který se v nich zobrazil, stejně jako svůj vlastní obraz, který překryl poklidnou modř pod nimi.

„Hotovo,“ oznámil Čchang.

„Nemyslel jsem si, že byste to v sobě měl, Čchangu. Dobrá práce,“ pochválil ho Chuan a osten z jeho hlasu byl pryč.

Čchang se znovu zajistil ke stanici a přesunul se k hlavnímu poklopu, zatímco Chuan uvedl zbraně Tchien-kungu-3 do stavu pohotovosti. Posádka stanice si uvědomila, že jsou ve válečném stavu před dvanácti hodinami - když Chuan vypnul živý přenos jejich aktivit z jejich chytřích brýlí. Ale pořád ještě se to zdálo poněkud nereálné.

Jakmile byli všichni tchajkonauti uvnitř stanice, Chuan zapnul zbraňový modul. Chemický laser oxidů jódu, COIL, byl původně vyvinut v americkém letectvu na konci sedmdesátých let. Dokonce byl i namontován do přestavěného Boeingu 747 Jumbo Jet, takže schopnost laseru sestřelovat rakety za letu bylo možné i otestovat. Američané se ale nakonec rozhodli, že používání chemikálií pro pohon laseru v uzavřených prostorech je příliš nebezpečné. Direktoriát to viděl jinak. O dva moduly dál od posádky se nacházela jedovatá směs peroxidu vodíku a hydroxidu draselného, která se tam právě mísila s plynným chlorem a molekulárním jodem.

To je opravdu ono, pomyslel si Čchang, když sledoval, jak ukazatele výkonu mění barvu na červenou. Jakmile se jednou chemikálie smíchaly a excitovaný kyslík začal předávat svou energii zbrani, nebylo cesty zpět. Na to, aby to provedli, měli pětáctýřicet minut, potom by už byli bez energie.

Protokol první válečné střelby lidstva ve vesmíru byl dobře sevcvičený. Cíle označené v palebném rozkazu byly identifikovány, stanoveny jako prioritní a sledovány po více než rok ve stále přísnějších cvičeních, až si nakonec posádka uvědomila, že neslouží pouze jako podpora pro válečné hry dole na Zemi. Dlouhé hodiny strávené v laboratoři se měly konečně zúročit.

„Připraven k zahájení odpalovací sekvence,“ řekl Chuan. „Potvrďte.“ Jeden po druhém kontrolovali tchajkonauti stav zbraně ze svých stanovišť. Čchang se dotkl fotografie, která visela na zdi před ním. Jeho prsty spočinuly na fotografii jeho rozzářené ženy a šklebícího se osmiletého syna. Usmívající se Ming, kterému chyběly dva přední zuby, měl na hlavě modrou čepici leteckých sil svého otce.

Co ale fotka neukázala, bylo to, jak moc rozrušená byla jeho žena, když mu tu čepici předchozího večera dával. Tvrdila, že její synek v ní vypadá jako rekvizita sloužící propagandě Direktoriátu.

Odtáhl ruku z fotografie a začal se svou částí operace, monitorováním zaměřovací sekvence. Když vykřikl „Připraven!“, překvapilo to i Chuana.

Celá léta rozčilovaly vojenské plánovače protidružicové hrozby raket odpalovaných ze země, tak si totiž v průběhu studené války zamýšleli Američané i Sověti vzájemně sestřelovat satelity. V nedávné době tyto obavy přiřivil také Direktoriát, když vyvinul vlastní protisatelitní střely a poté střídavě svoje rakety testoval a věnoval se nikam nevedoucímu vyjednávání o kontrole zbraní. Pozornost ovšem věnoval zbraním, na kterých teď seděli Čchang s Chuanem. Američané neměli sledovat pozemní zbraně, měli obrátit svůj pohled k vesmíru.

Čchang se ještě jednou podíval na fotografii a všiml si, že Chuan zaváhal, když jeho prst prodléval nad červeným tlačítkem spouště. Zdálo se, že si ten okamžik vychutnává. Potom Chuan tlačítko stiskl.

Modul prostoupilo tiché hučení. Žádný třesk děla či výkřiky smrti. Pouze stálé předení čerpadla oznamovalo, že stanice je od nynějška ve válce.

Prvním cílem byla WGS-4, širokopásmová družice amerického letectva. Měla tvar krabice se dvěma křídly se solárními panely, vážila 3400 kilogramů a do vesmíru ji v roce 2012 vynesla raketa Delta 4, která odstartovala z mysu Canaveral.

Stála přes tři miliony dolarů a poskytovala americké armádě a jejím spojencům 4,875 GHz široké pásmo, díky čemuž mohla přenášet obrovské množství dat. Procházela přes ni komunikace všeho od satelitů amerického letectva po ponorky amerického námořnictva. Také to byl hlavní komunikační uzel pro americké velitelství vesmírných vzdušných sil. Pentagon měl v plánu vybudovat z těchto satelitů celý systém, aby byla síť méně náchylná k útokům, ale náklady dodavatele se vyšplhaly tak vysoko, že jich bylo v provozu pouze šest.

Chemicky poháněný laser vypálil z vesmírné stanice dávku energie tak silnou, že pokud by nešlo o infračervené, ale viditelné světlo, byl by paprsek stotisíckrát jasnější než Slunce. O pět set dvacet kilometrů dál zasáhla první dávka družici silou, která zhruba odpovídala síle plamene svářečky. Laser propálil vnější atmosférický štít družice a poté spálil její elektronické vnitřnosti.

Čchang sledoval, jak Chuan s cvaknutím otevřel své červené pero a na zeď vedle něj jím nakreslil čárku, podobně jako když si letecké eso z první světové války ozdobilo svůj dvojplošník po sestřelu. Tohle bylo nařízeno zdola, měla to být klíčová scéna dokumentárního filmu, který se měl o celé operaci natočit, triumf, který budou sledovat miliardy lidí.

„A máme tu první,“ řekl Chuan. „Čchangu, pro nás všechny je dobře, že jste neminul,“ řekl a s rozmáchlým gestem opět zavřel pero.

„Pravda,“ řekl Čchang a potom s úsměvem dodal: „Rád bych vám ušetřil potíže a sám opustil přechodovou komoru. Abych resetoval systém pro cíl číslo dvě.“

Původně známý jako X-37, USA-226 byl bezpilotní vesmírný letoun americké armády. Maličký raketoplán, který byl zhruba osmkrát menší než ty staré, používala americká vláda do značné míry stejným způsobem – pro provádění rutinních úkolů a oprav ve vesmíru. Mohl se spojit s družicemi a dotankovat jim palivo, vyměnit pomocí robotické ruky nefunkční solární panely a provádět další práce související s údržbou satelitů.

Ale posádka Tchien-kungu, stejně jako ostatní světové armády, věděla, že americká armáda používá USA-226 rovněž jako vesmírný špionážní letoun. Opakovaně prolétal nad těmi samými místy v té samé výšce, zejména v takové, kterou obvykle používají vojenské pozorovací satelity: několikrát týdně nad Pákistánem, Jemenem a Keňou, o něco častěji pak nad sibiřskou hranicí.

Když teď maličké americké vesmírné plavidlo ztratilo svou primární komunikační linku přes WGS-4, přešlo do autonomního režimu a jeho počítače při tom marně vyhledávaly jiný naváděcí signál. V tomto

přechodném období měl USA-226 za úkol přestat akcelarovat a dostat se na standardní oběžnou dráhu, aby se vyhnul případným kolizím. Výsledkem toho bylo, že se robotické vesmírné plavidlo v zájmu vlastní bezpečnosti zastavilo a stalo se tak snadným cílem.

Tchajkonauté se posunuli na seznamu o položku dále: na řadě byl americký geosynchronní systém situačního povědomí. To byly satelity, které sledovaly jiné satelity. Americké komunikační kanály byly nyní nefunkční, ale jakmile budou vyřazeny i tyto satelity, Spojené státy zůstanou ve vesmíru slepé, i kdyby dokázaly své sítě opět zprovoznit. Nasledovalo pouhých pět satelitů, které tvořily americký vojenský Mobile User Objective System, což byl armádní systém, který se podobal globální síti mobilních telefonů. Pět pulzů vyřadilo úzkopásmovou komunikační síť, jež spojovala všechny americké vzdušné i námořní platformy i pozemní vozidla a odpojilo vojáky. Potom přišel na řadu systém amerického námořnictva UFO, který propojoval všechny jeho lodě. Když palubní zaměřovací systém prováděl tchajkonauty krok po kroku algoritmem útoku a zpomaloval jenom v momentě, kdy se skupina satelitů nacházela v podobné výšce, takže je bylo potřeba odbavit jeden po druhém, bylo to až příliš snadné.

Poslední měl být „obsloužen“, jak suše poznamenal Chuan, satelit sloužící jako detektor nabitých částic. Společný systém NASA a ministerstva energetiky byl spuštěn několik let po katastrofě v jaderné elektrárně ve Fukušimě, aby odhaloval úniky radioaktivity. Palivo poslední salvy laserové palby z Tchien-kungu-3 vybuchlo.

Když Chuan nakonec zastrčil pero zpět do kapsy obleku, na zdi bylo čtyřicet sedm čárek.

Bylo jim řečeno, že o ISS bude postaráno „jinými prostředky“. Na druhé straně zeměkoule se po měsících klidu probouzely k životu vícestupňové rakety. Palivové stupně naváděly rakety na kolizní kurzy s blízkými satelity americké vlády i soukromých společností, které fotografovaly povrch. Američtí pozemní dispečeri nemohli svůj drahocenný majetek odklidit z cesty a jenom bezmocně sledovali chaos nad hlavami.

„Spustím diagnostiku a propláchnu pohonné systémy laseru,“ oznámil Čchang. Neustával v činnosti, aby se vyhnul úvahám nad tím, co se děje dole na zemském povrchu.

„Dobrá,“ souhlasil Chuan. „Potom se podívejte, jestli dokážete vytáhnout záznamy z útoku, rád bych se na ně později podíval.“ Jak by ne, pomyslel si Čchang.

USS Coronado, vojenská základna Pearl

Harbor-Hickam, Havaj

Ta káva byla přesně taková jako ta první, ze které mu otec dovolil si usrknout, když mu bylo sedm let. Bez cukru. Žádná smetana. Měla štiplavou, nepříjemnou chuť, ne jako ta vanilková latté, která tak milovala jeho maminka.

„Když jsi v námořnictvu, nemáš na palubě čas na to, abys tam přidával všechny ty krámy,“ vysvětloval mu otec přesně tím stylem, jakým dával svým dětem všechny rady.

Jeho kolega na Coronadu, který měl na starosti vaření kávy, nebyl zrovna barista, takže celá posádka můstku usrkávala jeho příšernou kávu a sledovala, jak se kolem nich probouzí přístav. Stimulanty a ostatní proviant od zdravotníků fungoval lépe, ale v námořnictvu se lpělo na tradicích. Hořká káva patřila k ránu stejně jako východ slunce.

Simmons položil hrnek a sledoval, jak sluneční paprsky ozařují palubu Coronada. LCS právě oslavila své desáté narozeniny, Jamie měl ale stále pocit, že design jejího ostrého trojitého trupu jí dodává futuristický vzhled vesmírné lodě, jako vystřižené z filmů Star Wars. Jeho táta tuhle starou záležitost miloval natolik, že vzal Jamieho a jeho sestru, Mackenzie, na obnovené promítání jednoho z filmů série, když byli ještě příliš malí na to, aby mu rozuměli. Když to zjistila jejich matka, byla opravdu našťvaná. I tak to ale byla příjemná vzpomínka. Vybavil si Mackenzie,

jak se vrací domů s prázdným obalem od popcornu a ochraňuje ho jako suvenýr tak, jak to dokážou jen malé děti s těmi nejobyčejnějšími věcmi. Byla to jedna z těch málo šťastných vzpomínek před tím, než jeho otec odešel, před tím, než Mackenzie zemřela.

Simmons přešel k místu poblíž jednoho z lodních oken, aby si prohlédl poškození, ne větší než čtvrták. Přejel prstem po epoxidové záplatě. Na poslední protipirátské hlídce prošla sprška střel z kulometu přímo skrz okno a dvěma místy pod ním v hliníkové nástavbě lodi, nyní již opravenými. Nikdo nebyl naštěstí zraněn, ale posádce to připomnělo, že LCS byly navrženy kvůli rychlosti, ne pro těžký boj. Někteří členové posádky později obalili křeslo kapitána Rileyho do hliníkové fólie, aby z něj udělali křeslo „neprůstřelné“, což byl vtip, se kterým u kapitána příliš neuspěli.

Když Simmons sledoval, jak ranní slunce barví ostatní válečné lodě v přístavu na oranžovo, ten moment si vychutnával, protože věděl, že to je jedna z posledních chvil, kdy velí na můstku. Rileymu řekne, jak se rozhodl, až dorazí do San Diega.

Seržant třetí třídy Randall Jefferson, mladý námořník sloužící na můstku, se k němu přiblížil a vypadal trochu rozpačitě, když viděl, jak je první palubní důstojník pohroužený ve svých myšlenkách.

„Pane, omlouvám se, že vás vyrušuji, ale požádal jste mne, abych vás upozornil, když se něco stane,“ oslovil ho Jefferson. „Sonar zachytil pohyb. Jenom se to hýbe nahoru a dolů, hned u lodi. Nejspíš se jedná o nějakou rybu nebo delfína...“

„Nemusíte se omlouvat, že dobře plníte funkci strážce i v přístavu. Nasadíme REMUS a podíváme se na to.“

Dal rozkaz, aby do vody vypustili něco, co vypadalo jako neonově žluté torpédo. REMUS, dálkově ovládaná jednotka pro monitorování prostředí, měla původ v komerčním sektoru, stejně jako byl design její mateřské lodi původně navržen jako vysokorychlostní trajekt. Bezpilotní podvodní systém, v podstatě miniaturní robotická ponorka, byl vyvinut ve Woods Hole Oceanographic Institution v Massachusetts, především

pro civilní použití, jako jsou inspekce přístavních zařízení, monitoring znečištění a podvodní průzkum. Byl to základ pro současné snímky kanálů Discovery a Travel Channel. Ale to, čím šlo natočit dokument o žralocích, stejně dobře fungovalo pro podvodní strážní službu.

Simmons vstoupil na můstek a stál za Jeffersonem, který nyní ovládal miniponorku pomocí ovladače k první generaci herní konzole Sony PlayStation. Malý ruční ovladač pro ovládání videoher měl být pro námořníky intuitivní, ale pro generaci, která nyní hrála ponořena v trojrozměrném světě, to byla spíše relikvie zašlých časů. Záznam z REMUS se přehrával vedle živého satelitního přenosu pozice lodě, schematické analýzy hladiny a vzdušného provozu kolem nich a vícebarevného kulového grafu, který ukazoval zprávy o posádce a lodních systémech.

„V termovizi nic nevidím, pane,“ oznamoval Jefferson. „Uvidíme, co ukáže video.“

„Dejte mi to přes celou obrazovku,“ požádal ho Simmons.

Kamera se otočila a ukázala na obrazovce šedý stín. Simmons přimhouřil oči a snažil se odhalit tajemství, které skrývala kalná voda.

„Podívejme se,“ řekl Jefferson. Přiblížil obraz na tmavý tvar, který kroužil pod lodní zádí. Obraz se začínal zaostřovat.

Tamhle. Bezpochyby. Proti tmavě modrému pozadí se slabě rýsovala silueta potápěče.

„Nějaký zatracený místní blázen se plete tam, kde by neměl,“ řekl Jefferson.

Potom se ale potápěč zastavil a zvedl ruce nad hlavu, jako by se pod trupem LCS modlil.

„Má něco v ruce,“ všiml si Jefferson. Potápěč držel něco, co vypadalo jako víko od popelnice. Lehce kopl nohama a o kousek se přiblížil k trupu Coronada.

Simmons násilím polkl kávu, která se mu drala krkem vzhůru. „Vyhlášte protiteroristický poplach! Možný teroristický útok, FP stav Delta!“ vykřikl Simmons. „A vzbudte kapitána. Řekněte mu, že tady máme potápěče, který na trup umisťuje něco jako přísavnou minu.“

Zvedl sluchátka s mikrofonem a zklidnil hlas, aby lodí nerezonoval ani náznak obav.

„Tady je první palubní důstojník. Protiteroristický tým na levobok. Otočit kormidla, nabít sonary. Materiální podmínky Zebra,“ řekl Simmons. „PT týme, máme tady potápěče, který se snaží umístit na trup výbušninu. Zneškodněte ho. Uvolnit baterie. Palba povolena.“

Když námořníci běželi na levobok a snažili se zjistit, kde je potápěč, vypukl chaos. Skrz otevřený poklop můstku slyšel Simmons, jak jsou výkřiky stále zoufalejší.

„Tamhle je.“

„Ne, je tamhle!“

„Jdi mi sakra z cesty!“ zařval poddůstojník Anton Horowitz. Měl stráž u schůdků na pravé straně a teď se prodíral skrumáží na levobok.

Horowitz se naklonil, jak jen mohl, přes zábradlí a metodicky páčil svou karabinou M4 do vody, kulky při tom vytvořily oblouk šplichanců od přídě až k zádi. Uvědomil si, že je to sice uprostřed teroristického útoku zvláštní, nicméně se opravdu bavil. K této práci byl převelen před pouhými dvěma měsíci a od kapitána měl příslibeno, že mu umožní zkusit se dostat k SEALs. Požadované testy DNA a krevní vzorky pro výběr do Navy SEALs už odevzdal a momentálně maximalizoval svůj objemový trénink.

Na můstku viděl Jefferson na obrazovce stopy po Horowitzových střelách jako drobné bílé čárky, které se po pár stopách zastavovaly. Když přešl na termovizi, vypadaly jako řada žlutých jehel zapichujících se do vody, jež rychle mizely s tím, jak klesala jejich teplota. Mnoho z nich bylo nebezpečně blízko k REMUSu, ale některé se přiblížily i k potápěči.

„Pane, nemůžou ho dostat,“ hlásil Jefferson.

„Otočte REMUS a dostaňte se s ním dvě stě metrů daleko. Potom s ním zamiřte plnou rychlostí na nás,“ rozhodl Simmons.

„Pane?“ ptal se Jefferson.

250 metrů nad Tokiem, Japonsko

Říkali, že Tokio je velké, ale z téhle malé výšky se zdálo, že pokračuje donekonečna. Kapitán třetího stupně Alexej Denisov letěl se svým stíhacím bombardérem MiG-35K rychlostí 875 kilometrů za hodinu, těsně pod rychlostí zvuku, nechtěl na sebe upozorňovat aerodynamickým třeskem. A přesto vypadaly na sebe nahuštěné budovy pod ním, jako by nikde nekončily. Plán ovšem, jak se zdálo, fungoval. Ikona na pravém okraji obrazovky, která měla detekovat hrozby, nic naléhavého neregistrovala. Držel prst na přepínači multifunkční rušičky, ale doposud k jejímu použití neexistoval žádný důvod.

Důvod byl jednoduchý. Americko-japonská kombinovaná vzdušná obranná síť byla navržena pro hrozby z Číny směrem na západ. A Denisov a dalších dvaadvacet stíhacích bombardérů vzletlo z Admirála Kuzněcova na východě. Mělo se za to, že ruská letadlová loď se nachází na cvičení v severním Pacifiku, mimo dosah čínských náletů. Ve skutečnosti však čekala na mezeru v satelitním pokrytí a pak se vrhla rychlostí třiceti uzlů po dobu osmi hodin k jihu, právě na hranu dosahu útoku. MiGy letěly rychle a nízko, a jakmile se dostaly nad Japonsko, vystoupaly vzhůru a napodobovaly trasy, kterými létaly běžné lety z letiště Narita.

Denisovův systém pro varování před radary zaburácel, když se přes něj přelila vlna radaru časného varování v Naritě, tentokrát dost blízko na to, aby překonala stealth* vlastnosti letadla. Denisovova vysílačka zachytila horečnaté volání řídicí věže. Stiskl tlačítko a digitální záznam se začal přehrávat. Znělo mu to jako nějaká hatmatilka, ale důstojník FSB mu na Kuzněcovovi jasně sdělil, že je nutné ji právě v tento moment přehrát.

Pro operátora na řídicí věži to znělo, jako by pilot jednoho z tryskáčů vedení společnosti Sony právě dostal infarkt.

* Stealth – technologie zajišťující „neviditelnost“, respektive sníženou možnost identifikace radarem protivníka

Když MiGy minuly Mijazaki a znovu se otočily k souostroví Rjúkjú, bylo jasné, že obranné ozbrojené síly jdou po nich. Na obrazovce Denisovova radaru byly vidět čtyři japonské obranné F-15, které k nim mířily nejrychleji, jak mohly, ale včas tam být nemohly. Ta lest přinesla Denisovovi jenom pár minut, ale to by mělo stačit.

Když prozkoumal nebe nad sebou, jestli se nepřibližují nějaké stíhačky, odříkal Denisov rychlou modlitbu za své muže a svou zem. Za sebe se modlit nepotřeboval. Velitel mohl pracovat pouze s jistotou, nikoliv s obavami. Dnes očekával ztráty, ale také úspěch. Poslední snímky cílů ukazovaly, že uvnitř vyztužených hangárů parkuje pouhých jedenáct amerických letadel. Jako obvykle jich zůstávaly desítky pod širým nebem.

MiGy sestoupily do nízké výšky a zrychlily na plnou rychlost u hladiny moře, okolo patnácti set kilometrů za hodinu, teď už o dost rychleji než je rychlost zvuku. Nový MiG-35K nazývali Američané stíhačkou čtvrté generace plus. Pro radary nebyl úplně neviditelný, ale svou radarovou signaturu dokázal značně redukovat. Teď byla drahá každá sekunda. Jakmile stíhačky dosáhly Okinavy, rozblíkala se na Denisovově displeji červená ikonka protiradarového varování. Střely Patriot IV, které Japonci získali od Američanů, sledovaly jeho nízko letící stíhačku. Měly ho v zaměřovačích a mohly ho kdykoliv sestřelit.

To byla klíčová součást plánu. Zhluboka se nadechl a u čekání si říkal, že rakety jsou hrozba jenom tehdy, pokud někdo stiskne odpalovací tlačítko. Japonské obranné vzdušné síly ovšem neměly povolení k sestřelu cíle, pokud s tím nesouhlasilo civilní vedení země. Hazard spočíval v tom, že tento souhlas nesměl přijít včas. Dvě dekády téměř každodenního čínského narušování japonského vzdušného prostoru snad snížily citlivost japonské obrany, navíc se počítalo s tím, že jejich komunikační kanály budou díky kybernetickým útokům mimo provoz. Tak alespoň zněl plán.

Další a jediný důvod, proč na této první misi s volnými rukama neminout cíle, sdělil svým mužům Denisov během předletové přípravy. „Chystáte se vypálit nejdůležitější střely svého života, které by navíc mohly být vaše poslední. Tak si na nich dejte záležet.“

Během letové komunikace už žádná výzva k útoku neproběhla. Jediné zvuky ve vysílačkách teď byly digitální nahrávky hlasů pilotů amerických stíhaček F-22 Raptor, kterým odpovídala dohlízející loď, jež každoročně monitorovala z Havaje cvičení RIMPAC. Cokoliv, co by mohlo vytvořit nejistotu a zpoždění reakce Japonců a Američanů, byť jen o několik sekund.

Tichý postup ikonky na displeji v jeho helmě mu říkal, že dorazil na místo: Letecká základna Kadena. Jeho válka začínala tady.

Periferním pohledem zachytil Denisov rychlý pohyb, čtyři šedé šipky vyrazily vpřed od jejich letky. Byla to salva Sokolů, vypálených jejich druhým vojem. Šlo o jakýsi druh miniaturizovaných řízených střel v podobě elektromagnetické zbraně, jež používala pulzy řízené energie k vyřazení protivzdušné obrany a komunikačních systémů. Sledovaly předprogramovaný kurs, každá měla svůj vlastní, a za nimi zůstával pás elektronicky mrtvé zóny.

Pokud první střely jeho letu byly tiché, další vlna destrukce bude ohlušující. Denisov vypustil na nechráněná letadla amerického letectva, odstavená poblíž základny na tři a půl kilometru dlouhé ranveji, čtyři tříštivé bomby RBK-500. Když svůj MiG naklonil, všiml si letadla F-35A Lightning II, ve spěchu taženého z hangáru, aby mohlo vystartovat proti nim. Jeho MiG byl navržen tak, aby byl pro F-35 soupeřem, a piloti obou stran byli odjakživa zvědaví, jak by si stroje v přímém souboji proti sobě poradily. To ale bude muset počkat na jindy. Za Denisovými zády se otevřely RBK kanystry a z nich se uvolnily stovky tříštivých bomb o velikosti plechovky piva. Objevily se drobné padáčky a plechovky klouzaly k zemi.

Když elektronické pojistky detekovaly výšku deseti metrů, plechovky jedna po druhé explodovaly. Stovky explozí rozřízly vzduch nad základnou a vyhodily do vzduchu desítky nejněvypělejších stíhacích letadel amerického letectva.

Další nálet provedl Denisovův wingman a shodil tři průrazné antiravejové bomby. Vyztužené špičky masivních bomb se zavrtaly téměř pět

metrů pod betonový povrch ranveje a poté vybuchly se silou více než patnácti set kilogramů trhaviny. I když omezené množství amerických tryskáčů mohlo v chráněných vyztužených hangárech přežít Deniso-vo bombardování, žádný z nich nebude schopen se z největší americké letecké základny v Pacifiku zvednout celé dny, možná týdny.

O šest kilometrů dál se dva zadní MiGy-35K oddělily z letky a otočily se prudce zpět, aby se hnaly směrem ke středu imaginárního X. Toto X bylo umístěno uprostřed největší základny amerického námořnictva v Japonsku. Devět tisíc námořníků, kteří tam žili, mělo být před pěti lety přesunuto na základnu v Guamu. Politické spory mezi americkým Kongresem a japonskou vládou o to, kdo bude hradit 8,6 miliardy dolarů, potřebných k tomuto přesunu, ovšem celý transfer zbrzdily. Čas nyní vypršel.

Dvě letadla letěla vedle sebe, ve vzdálenosti ne víc než sto metrů. V určeném místě MiGy vypustily čtyři termobarické bomby KAB-1500S, každá z nich vážila něco přes třináct set kilogramů. Bomby se otevřely, aby vypustily masivní oblak výbušného plynu, který byl následně zažehnut samostatnou náloží. Byla to největší exploze, jakou Japonsko zažilo od Nagasaki, která navíc zanechala nad základnou podobný houbovitý oblak prachu a kouře, zatímco tryskáče odletěly pryč.

Denisov konečně vypnul falešný audio záznam a nařídil své letce návrat. Nálety na letecké základny, pozemní základny, a dokonce i na americkou letadlovou loď zakotvenou u pobřeží byly úspěšné. Díky zpožděné reakci protivzdušné obrany ztratil jenom pět letadel. Úžasné.

Nebyl si jist, zda Američané ocení tu ironii, s jakou Rusové zopakovali ten samý plán útoku, který před nějakými osmdesáti lety použili Američané proti Japoncům, plán Doolittle nicméně fungoval. V hlase se snažil zakrýt úlevu a nařídil zbývajícím stíhačům, aby se otočili směrem k čínskému pobřeží.

To byla druhá část, kterou okopírovali z náletu Američanů z doby prvních měsíců jejich předchozí války v Pacifiku. Přílet z nečekaného směru a provedení útoku v jednom směru jim umožnil zasáhnout na dvojnásobnou vzdálenost, než jakou protivníci považovali za možnou. Ruské

námořnictvo svou úlohu splnilo. Teď jim zbývalo věřit, že čínská letadla pro doplňování paliva za letu budou na svém místě, tak, jak bylo domluveno.

Nálet nebyl Denisovův nápad, ale stejně tak nebyl původní nálet za druhé světové války nápadem Jimmyho Doolittlea. Historie možná nazve tento nálet rovněž podle jeho velitele, pomyslel si. Denisovův nálet, to mu v uších znělo příjemně.

USS Coronado, vojenská základna Pearl

Harbor-Hickam, Havaj

Z paluby Coronada spatřil Horowitz na hladině náhlé zavlňení tam, kde se otáčel REMUS, skoro jako to, co by rybář muškař považoval za známku přítomnosti ryby. Přimělo ho to se na chvíli zastavit, ale potom se opět soustředil na střelbu. Nábojnice se odrážely od paluby do vody, krátce zasychely a potom se potápěly pod hladinu.

„REMUS se vrací, pane,“ ohlásil Jefferson na můstku. „Co teď?“

„Chci, aby vytáhl toho potápěče za prdel,“ odpověděl Simmons.

„Rozkaz, pane!“

Jefferson lehce posunul joystick doprava a potom doleva, jak se snažil potápěče dostat do středu obrazovky. Potom rozjel REMUS na plnou rychlost.

Horowitzova M4 na palubě klapla na prázdno, zásobník byl prázdný. Aniž by se podíval, sáhl do váčku, který měl u opasku, pro nový zásobník a pokusil se ho vrazit do pušky, ale vyklouzl mu při tom z ruky do vody. Těch třicet dávek, které mohly být rozhodující, bylo ztraceno.

Horowitz začal nad vodou klít tak, jak to dokáže jen námořník, ale zarazil se, když spatřil obrys rychle se pohybující směrem k lodi. Bezva, už ne jen teroristi, teď ještě torpédo!

Na ovládací stanici REMUSu se promítal jeho podvodní pohled. Potápěč byl právě uprostřed upevňování miny na trup, když ho nějaký šestý

smysl upozornil na to, co přijde. Otočil se přes rameno. Posledním snímkem na Jeffersonově videu byl potápěčův překvapený výraz za brýlemi, těsně před tím, než Remus narazil do jeho čelisti a poté ho s sebou vláčel k trupu lodi za ním.

Na palubě ucítil Horowitz náraz REMUSu a následně uviděl masivní výtrysk vody v podobě bílé vodní stěny. A potom ticho.

Ruby Empress, Gatúnské jezero,

Panamský průplav

Arnel Rayes odloupl stroupek černé barvy ze zábradlí Ruby Empress, ropného tankeru, plujícího pod kyperskou vlajkou.

„Líbí se mi modrá, víš, modrá jako odpolední obloha, a jako malý kluk to bude milovat,“ řekla jeho žena. Arnel chtěl říct, že ani jako novorozence, ani jako dospělého muže ho barva zdi nebude vůbec zajímat. Nejlepší ale bylo naoko s ní souhlasit se vši láskou k ní, kterou dokázal dát dohromady, zejména když on stál na palubě lodi v Panamském průplavu a ona byla doma v Manile.

„Bude to modrá, má lásko. Budu zpátky za dva týdny a pak mu můžeme vymalovat,“ řekl. „Máme spoustu času, vždyť víš.“

„Času moc není, když jsi pryč. Je toho tady tolik, co je potřeba udělat. A to jsme se ještě ani nebavili o jeho jménu,“ řekla do telefonu Anna-Maria. „Broučku, já vím, že tvá matka si myslela –“

Potom hovor vypadl.

Měl starost, aby si Anna-Maria nemyslela, že jí hovor zavěsil, ale když se jí pokoušel zavolat znovu, neozvalo se z telefonu nic. Dal si ho tedy zpátky do kapsy a odtáhl se od horkého palubního zábradlí. Jeho náladě nepomáhalo ani to, že plavba skrz Panamský průplav byla ta nejpomalejší část cesty, protože lodi musely stát ve frontě na plavební komory.

Když Reyes šplhal zpátky nahoru po sérii žebříků, zaregistroval na můstku nějaké pozdvižení. Na palubě bylo všechno vzhůru nohama, ale vysílačky se nezastavily. O dvě lodi vpředu se převrátila Siang-chu-men, čínská obchodní loď. Bylo to šilené. Co si kapitán Siang-chu-men myslel, že se stane, když bude zrychlovat uvnitř tranzitní zóny? Z vysílačky se ozýval křik, který požadoval po Siang-chu-men, aby potvrdila příjem a zastavila. Ale žádnou odpověď nedostával.

Reyes běžel nahoru, aby se podíval. Bylo to jako sledovat zpomaleně havárii vlaku. Siang-chu-men se pohybovala rychlostí pouhých čtyř uzlů, pomaleji, než když si jdete zaběhat. Ale díky síle sto dvaceti tisíc tun se loď pomalu bořila do zdymadla, drtíc přitom jeho vrata.

Reyes si nebyl jistý, jak dlouho bude trvat čínským společnostem, které Panamský průplav provozovaly, než tu spoušť opraví, jejich investice byla ovšem zřejmě právě spláchnuta do kanálu.

„No, mých sto osmdesát miliard dolarů to není,“ poznamenal Reyes k jednomu z členů posádky, který jen těžko potlačoval smích.

V každém případě bude dálnice, propojující dva největší oceány, na nějakou dobu uzavřená. Sáhl do kapsy. Bude lepší, když znovu zavolá ženě.

USS Coronado, vojenská základna Pearl Harbor-Hickam, Havaj

Když Horowitz přišel k sobě, vznášel se na zádech ve vodě. O pár metrů dál bylo vidět střep ze žlutého kovu a hned za ním bylo tělo potápěče, plovoucí ve vodě čelem dolů.

Podíval se nahoru na Coronado a snažil se vzpomenout si, jak se sem dostal. V uších mu zvonilo a hlava ho bolela víc než při té nejhorší kocovině při propustce v přístavu. Spatřil prvního palubního důstojníka,

jak ho z můstku sleduje. Z vody důstojníkovi zasalutoval a ten se usmál a zasalutoval mu zpět.

Člun vytáhl Horowitze a černě oděné tělo z vody. Námořníci ho vytáhli na palubu s úsměvem, ale s tělem zacházeli s obavami.

Člun zastavil vedle Coronada a potápěče potom vyzvedli na heliport na zádi lodi. Horowitz se vyškrábal za ním a připojil se k hloučku, který se kolem těla rychle shromáždil. Všichni poblíž těla mluvili potichu, jako by se báli, aby ho hlasitým hovorem neoživil.

„Nestrkej do mě,“ ohradil se námořník. „Musím si to nafotit.“

„To nemůžeš,“ zašeptal jiný. „Je mrtvý. Znáš pravidla.“

„První palubní přichází,“ zasyčel jeden hlas a hlouček se roztoustil, aby umožnil Simmonsovi projít.

„Nic není lepšího než si ráno trochu zaplavat, Horowitzi,“ poznamenal Simmons s úsměvem. „Jste v pořádku?“

„Ano, pane,“ odpověděl mu Horowitz. „Totéž ale nemůžu říct tady o mém partákovi z bazénu.“

Námořník stáhl potápěči masku a odhalil tak jeho vypoulené oči. Horowitzovi se zvedl žaludek. Levá strana mužovy čelisti byla zkrvavená a zaražená dovnitř, zatímco zbytek mrtvého těla byl neporušený. Měl ostříhané blond vlasy a vypadal skoro jako spící Viking.

„Dostali jsme toho pravého?“ zeptal se jeden z námořníků. „Nevypadá jako jeden z těch džihádistů, které jsem viděl dřív.“

Někdo podal Simmonsovi rozbitou potápěčskou masku. Opatrně ji obracel v rukou, aby se neporezal o střepy z tvrdého plastu, a potom si klekl na zem, aby si potápěče zblízka prohlédl. Na bradě měl jemnou jizvu a nos byl rozplácly, jako by byl mrtvý muž pravidelně boxoval.

„Otočte ho,“ poručil Simmons.

Když muže otočili, Horowitz si všiml, že potápěčův oblek nebyl z neoprenu, ale z něčeho silnějšího. Potom si uvědomil, že ten muž nepoužíval ani konvenční potápěčskou výbavu.

„Pane, to je uzavřený rebreather,“ řekl Horowitz. „SEALs je používají, aby nevypouštěli bubliny. A ta kombinéza má nějaké termální maskování.“

Simmons přikývl a zkoumal vybavení, které svlékal z těla. Potápěčské hodinky, připevněné k zápěstí mrtvol, vypadaly elegantně, evidentně byly vojenské. Na ochranném krytu měly čínské znaky.

Když první palubní důstojník beze slova sprintoval zpátky na můstek, námořníky to trochu zarazilo.

Loď nebyla velká a Simmons tak byl na můstku během pětadvaceti sekund. Byl tam teď i Riley, sice stále ve spodním prádle, ale na hlavě měl modrou baseballovou čepici USS Coronada se zlatě vyšitými insigniemi velitele nad okrajem. Jefferson si znovu přehrával video z REMUSu. Když Simmons vtrhl do místnosti, Riley se na něj otočil. Simmons projekci záznamu neobcházel, ale vstoupil rovnou do ní a rozvlnil tak obraz.

„Dostali jste ho?“ zeptal se Riley.

Simmons ho ignoroval a díval se přímo na důstojníka pro komunikaci.

„Dostaňte na drát PACOM, hned! Připravte zprávu OPREP-3 Pinnacle.“ Jakákoliv zpráva s označením Pinnacle v identifikačním řádku byla automaticky označena jako relevantní nejen pro celé námořní velení, ale také pro národní vojenské velicí centrum, jež monitorovalo události pro sbor náčelníků a prezidenta.

„To je na jednoho potápěče trochu přehnané, první palubní důstojníku. Nejdřív upozorníme sonarovou loď, která je ve službě, a zjistíme, jestli má nějaké další informace,“ nesouhlasil zcela Riley.

„Moc pomalé. Musíme poslat Pinnacle, hned, pane,“ trval na svém Simmons. Komunikační technik se podíval ze Simmonse na Rileyho. „Pánové, nic tady nefunguje. Nedokážu se dostat na síť dokonce ani s vlastním telefonem. Vypadá to, že vypadl kompletní rozsah.“

Na hlavní palubě pod nimi si Horowitz mnul bolestivou spodní část krku. Naštvaně do své M4 vrazil další zásobník, o který si řekl jinému námořníkovvi. Jeho zbraň zůstala ležet na palubě, kde ji také našli. Roztržitě si přejel rty jazykem a uvědomil si, že má navzdory tomu, že je promočený až na kost, žízeň. Už někde četl, že to je běžné, když utrpíte šok, ale teď o tom mluvit nehodlal. Spadnout přes palubu a stěžovat si na to,

jak jste vystrašený, se mu zdálo jako nejlepší způsob, jak se nechat vyhodit od přijímače do SEALs.

Horowitz se rozhlédl po přístavu po ocelové zdi amerického námořnictva, kterou tam postavili. Nemohl se dočkat, až vyrazí na moře a on se bude moci pomstít tomu, kdo to udělal.

A potom se zdálo, že se USS Abraham Lincoln, letadlová loď s jaderným pohonem, zakotvená přímo naproti, zvedla o metr nahoru, jako by sto tisíc tun těžkou loď zvedlo k nebi nějaké kouzlo. Tlaková vlna výbuchu ho odmrštila na zeď.

Když se vyškrábal zpátky na nohy, zíral Horowitz s očima dokořán, jak plavidlo třídy Nimitz usedá zpět na hladinu a z paluby se mu valí oranžové plameny a černý kouř. Sledoval, jak se začíná trup lodi rozpadat asi ve dvou třetinách délky od přídě.

„Do prdele. Reaktory,“ zamumlal Horowitz.

Molo 29, přístav Honolulu, Havaj

Co to sakra je? Celý následující den neměli nic vykládat. Když poprvé uviděl, jak klesá rampa, Jakob Sanders vytáhl svůj tablet, aby překontroloval průvodní doklady. Golden Wave, 220 metrů, plující pod liberijskou vlajkou. Loď typu Ro-Ro přepravující auta ze Šanghaje. Doklady byly už předvyplněné, ale vykládat se loď měla až za dalších čtyřiaadvacet hodin. Teď se ovšem zdálo, že mu chce zkazit den.

I když stál ve strážní boudě na sousedním parkovišti, až sem cítil dopad dvojité kovové rampy na molo. Sanders si vždycky myslel, že velké roll-on, roll-off lodě mají estetický vzhled asi jako když narazíte supermarket na vrchol lodi. Ale v tom byl ten vtíp. Mohla převážet 550 vozidel a ta mohla vyjet přímo z lodi až na jeho parkoviště. A potom na něm čekala, až je někdo odveze k jednomu z mnoha prodejců na ostrově.

Sanders se pokusil vysílačkou zavolat šéfa, ale z té se neozvalo kromě praskání statické elektřiny nic. Zavrtěl hlavou a zkontroloval čas a datum

na svých hodinkách Casio G-Lide. Ano, bylo to v pořádku. Vykládali příliš brzy. A co je důležitější, poslední aktualizace hodinek z webu ukázovala, že záznamy pobřežních bójek jsou slibné a měly by se objevit pořádné vlny. Ještě pět hodin na parkovišti a potom bude volný a zpátky ve vodě na Kewalos. Pokud budou vlny na surfování opravdu takové, jak slibovaly hodinky, potom by to mohl být jeden z těch dní, kdy nezáleží na tom, kam jste chodili do školy, nebo že na pevnině oblékáte černou polyesterovou uniformu.

Řada vzdálených výbuchů odvrátila jeho pozornost od hodinek. Vrhł se na zem a hlavu si zakryl rukama, chatrné kovové stěny jeho budky se chvěly. Po několika sekundách si klekl a otevřenými dveřmi hledal palivovou nádrž vedle mola 29. Žádný oheň. Modrá obloha ukazovala, že bouřka to taky nebude. Potom se znovu začalo třást molo a ozvalo se hluboké dunění jako při zemětřesení. K sakru, nechtěl, aby ho tady smetla voda, pokud z toho bude tsunami.

Z kopců se ozvaly další vzdálené výbuchy, ale jejich hluk přehlušily stovky motorů, startujících uvnitř Golden Wave. Co to dělají? Copak necítí to zemětřesení? Mohly by přijít ještě další otřesy.

Sanders si vzpomněl, že v oznámeních pro veřejnost, která sledoval jako kluk, se říkalo, že v případě zemětřesení máte zůstat ve dveřích, ale teď se jenom podíval na chatrné stěny chatrče a raději vylezl ven. Cítil, jak se rozléhají další výbuchy, a za Golden Wave uviděl stoupat kouř, ale hmota obrovské lodi mu zakrývala dění v přístavu.

Z rampy sjel jeden z těch nových SUV od Geely. Možná se jen snaží dostat auta ven, než přijde další zemětřesení. Ale kde se je chystají zaparkovat? Udělali by líp, kdyby je nechali uvnitř lodi, než aby s nimi jeli ven.

Sanders sledoval, jak další a další SUV sjíždějí z rampy a parkují. Vždycky mu přišlo, že Geely vypadá jako roztržený Range Rover Defilade. Ale byly tak levné, že si skoro mohl jeden dovolit. Lak stál ovšem určitě za starou bačkoru. První tučet jich byl ve slušné stříbrné nebo modré barvě. Zbytek jich ale byl ve vybledlé matně zelené.

Potom uslyšel pronikavý skřípot, jako by něco dřelo o ocelovou palubu lodi. Za posledním SUV se postupně objevilo něco, co vypadalo jako telefonní sloup, a ukazovalo to směrem k rampě. Za touto tyčí se nacházela zelená masa, která s hlukem pomalu mířila na vrchol rampy a pak se naklonila dolů.

Do hajzlu, to je tank! Z rampy potom sjel další tank a za ním osmikolové vozidlo, které vypadalo jako jeho mladší bratr.

Sanders uviděl na tancích rudé hvězdy. Kde se berou na nákladní lodi čínské tanky? V dokladech o nich nic nestálo. A kdo by si je k sakru kupoval? Nebyly tady kvůli cvičení v Camp Schofield?

Jakob se rozhlédl a uvědomil si, že je sám.

Jeho další pohyb spočíval v tom, že vytáhl telefon a začal vše nahrávat na video. Za to bude pár piv, možná že to dokonce dokáže prodat na viz-netu.

Potom se do vzduchu vzneslo něco, co vypadalo jako šest pivních sudů, a zamířilo to k centru města. „Drony?“ zašeptal Sanders.

Každý ze zavalitých dohledových dronů Pigeon měl skutečně rozměry padesátilitrového sudu piva a na spodní straně malý rotor. Všechny vzlétly, aby si našly nejvyšší body na Honolulu, kde by mohly přistát. Z těchto bodů se chystaly Pigeony nasávat elektromagnetické a digitální signály a potom zahltit ostrovní vlny elektronickým rušením.

V tu chvíli uslyšel Jakob na molu další ránu. Byla to rampa lodi Hildy Manor, další Ro-Ro lodi, zakotvené za Golden Wave. Nic z těchhle kusů šrotu nebylo autorizováno. Neměly papíry a spousta z nich už byla těsně před rozpadnutím. Neměl žádnou možnost, jak umístit auta ne z jedné, ale ze dvou lodí na svoje odstavné parkoviště, natož pak hromadu tanků.

Držel telefon na délku paže a znovu proklínal svou stupidní práci, tentokrát proto, že si nemohl dovolit chytré brýle.

„Jakob Sanders na molu 29 v Honolulu,“ řekl do miniaturního objektivu na telefonu. „Máme tady neautorizovanou dodávku, jak můžete vidět,“ pokračoval Sanders. „Nějaké dodávky, Geely, a podívejte se na tohle, tanky! Čínské tanky. Nejsem si jistý, co je to dnes za cvičení,

ale to zjistíme. Vsadím se, že jste nikdy v životě nic podobného neviděli. Ani já. Sledujte nás i nadále.“

Sanders odložil telefon na parapet ve své chatrči tak, aby dál natáčel celou scénu, a potom se smělym krokem vydal směrem ke Golden Wave. Debilní námořníci. Prostě si zůstanou na molu, dokud se to všechno nevyřeší.

V době, kdy Sanders mířil k rampě, jež spojovala molo s parkovištěm, doslova cítil sílu motorů tanků v hrudi. Tanky se pohybovaly pomalu, krok za krokem, a testovaly rampu.

Záblesk pohybu a ohlušující zařinčení ho přiměly bleskově otočit hlavu. Přes bok Evening Resolve, 150 metrů dlouhé nákladní lodi, registrované v Ta-lien, někdo shazoval velké kovové panely, které přistávaly na molu. Potom se nad Evening Resolve začalo formovat miniaturní letectvo. Sandersovi ty kvadroptéry připomínaly špionážní drony, které používali paparazziové pro šíření klepů o jakékoliv hollywoodské hvězdě, která byla natolik tupá, aby pořádala svatbu pod širým nebem. Elektrické drony V1000 ve skutečnosti sdílely společnou minulost s komerčními systémy, ale jejich hbitost a stealth technologie je učinily tím, proč si je vybraly tajné čínské služby pro zásahy při „eliminaci rizik“ v Africe a bývalé Indonésii.

Tanky znovu přidaly plyn a získaly si tak Sandersovu pozornost. Zvedl pravici v univerzálním gestu pro zastavení.

„Halt! Vstupujete na soukromý pozemek. Potřebuji, abyste ihned zastavili vozidla.“

Vedoucí tank zpomalil a zastavil na spodku rampy, pouhé tři metry daleko. Sanders se podíval dolů a zvýšil hlas, nyní již sebevědomější, když ukázal, kdo tady má slovo.

„Dobře. Nevím, o co tady jde, ale musíte otočit svá vozidla a zajet s nimi zpět do lodi... ihned.“

Z motoru vyšlo trochu kouře a tank náhle poskočil kupředu. Při pohledu na obrazovku jeho telefonu to vypadalo jako symbolický akt statečnosti. Ve skutečnosti to jediné, na co mohl Jakob myslet, bylo utéct,

utéct nejrychleji, jak dovedl, aby se dostal mimo dosah té šedesátitunové bestie. Ale nohy ho prostě neposlouchaly.

Základna námořní pěchoty, zátoka Kaneohe, Havaj

Kapitán Charles Carlisle ztrácel se svým šéfem posádky trpělivost. Jinými slovy, byl to jen další den v ráji s někým ještě mnohem vybíravějším, než byla jeho snoubenka.

25milimetrový kanón na jeho stíhače F-35B Lightning II se po každém vertikálním přistání ve stylu vrtulníku zasekával. Tento týden bylo už počtvrté, nikdo ale nemohl přijít na to, proč. Autonomní počítače údržby letadla měly upozorňovat na jakékoliv mouchy v systému, ale to, že se software rozrostl na více než čtyřiadvacet milionů řádků kódu, jenom potvrdilo, že Murphyho zákon vždy porazí Mooreův zákon.

„Nevím, co ti k tomu mám říct, Červe,“ řekl Miller, šéf civilní posádky, a použil při tom volací znak, který si Carlisle vysloužil poté, co během survival* fáze pilotního tréninku ztratil své přiděly a žil pouze z červů. „Já tyhle letadla nenavrhoval, já je jenom opravuju.“

Červ zavrtěl hlavou. Nikdy nepochopil, proč námořní pěchota dává těm nejlepším pilotům na světě ty nejdražší zbraňové systémy na světě, aby pak jejich údržbu svěřila tomu, kdo dá nejnižší nabídku.

Červ se nejprve chystal udělit mu další přednášku o tom, co by se mělo kupovat za 1,5 bilionu dolarů – jako například fungující zbraň – ale nakonec jenom zadržel dech a poslouchal. Divné. Řada dunivých ran, jako na basu. Potom uslyšel bzučení vrtulí. Přicházelo to od Pearl Harboru a mířilo to směrem k letišti na poloostrově Mokapu. Letcův obličej zbledl, když spatřil blížící se letku vrtulníků a maličkých čtyřvrtulových dronů.

* Výcvik přežití

„Vytáhni palivovou hadici, hned!“ zakřičel Červ.

Šéf posádky se mu už chystal oponovat, ale pak uviděl výraz v jeho tváři a také si všiml letky. Miller vypadal staře, ale na zemi byl dřív, než první vlna raket zasáhla komplex hangárů na druhé straně ranveje, dlouhé 2400 metrů.

„Vstávej, Millere! Zvedni se!“ křičel Červ.

Miller ležel na břiše a sledoval, jak čtyři kvadroptéry klesají a útočí na komunikační věž na konci ranveje. Těsně před tím, než V1000 vypustily salvu mikroraket, znovu se zážehy zaujaly formaci, takže vypadaly jako ohnivé křížky na čtverečkovaném papíře při piškvorkách.

„Jdu na to!“ řekl Miller. Dalo by se pochybovat o jeho schopnostech, ale nemůžete popřít jeho statečnost, pomyslel si Červ.

Když dva muži pracovali na tom, aby vytáhli palivovou hadici z F-35, Miller přerývaně mluvil a lapal po dechu.

„Čínské?“ ptal se.

„Záleží na tom?“ odvětil Červ. „Dostaň mě nahoru a já ti jich sem pár pošlu, aby ses v nich moh trochu pošťourat a zjistiť to.“

Sledovali, jak bezpilotní vrtulníky metodicky postupují od budovy k budově a zasahují jedno letadlo za druhým. To, že po celou dobu zůstaly v X formaci, dělalo celý útok ještě hrozivější. Několik mariňáků na ně střílelo z pušek, ale jediné, čeho dosáhli, byla raketová palba v odpověď. Červova F-35 naštěstí stejně jako její předchůdce Harrier nepotřebovala ke vzletu použít momentálně smrtící ranvej. Letadlo mělo uprostřed trupu zdvihové dmychadlo, které dokázalo tryskáč zdvihnout do vzduchu jako vrtulník, jakmile hlavní motor vyvinul tah přes 180 kN.

Kompromis umístění druhého motoru uprostřed letadla spočíval v tom, že námořní verze F-35 nemohla nést tolik zátěže, ale Červův stroj by tak jako tak létal nalehko. Dobrá zpráva byla ta, že cvičení, při kterých se připravoval, byla zaměřená na živou palbu. Špatná zpráva byla ta, že to bylo pro přímou leteckou podporu, takže měl naložené jenom makety střel vzduch-vzduch a kanónu nemohl plně důvěřovat.

Červ vylezl do kokpitu a podíval se dolů na Millera, polovinu hlavy zabořenou do kombinace helmy a počítače s mnoha senzory, ve které jeho hlava vypadala trochu jako hlava nějakého brouka. Zakřičel a ukázal při tom na trup: „Kanón? Kanón?“

Miller vylezl po žebříku nahoru ke kokpitu a naklonil se k Červovi, který díky tomu ucítil ostrou směs pachů potu a leteckého benzínu. „Asi sto dávek, než se zasekne,“ křičel. Sakra. Při rychlosti palby kanónu to znamenalo maximálně tři sekundy střelby.

Červ rychle zkontroloval displeje v kokpitu, aby se ujistil, že letadlo provádí předletové testy. Alespoň něco fungovalo tak, jak mělo.

Na sekundu, možná dvě, si Červ povolil myšlenku na snoubenku. Nejspíš teď někde surfovala a dostávala tak ze sebe černé myšlenky, které v ní vždycky nechaly její noční můry. Večer se měli sejít na skleničku v hotelu Moana Surfrider. Neřekla mu ovšem, ve kterém z barů bude. Nikdy mu to neříkala. Musel ji najít a potom by společně popíjeli koktejly Mai-Tai a snili o tom, jaké by to asi bylo, vzít se tam. Slíbil jí pohádkový konec toho jejich příběhu.

Když se zavřel kryt kokpitu, obraz v mysli mu zmizel. Červ zvedl na šéfa posádky tam dole palec a artikuloval jediné slovo.

Odplata.

USS Coronado, vojenská základna Pearl

Harbor-Hickam, Havaj

Protitanková střela, vypálená z nedaleké nákladní lodi, zasáhla USS Gabrielle Giffords, zakotvenou poblíž. Bylo to zbytečné, Giffords už nabírala vodu díky explozi pod čarou ponoru, stejně jako většina válečných lodí amerického námořnictva v přístavu.

„Je už ATHENA on-line?“ křičel kapitán Riley. Program Automated Threat Enhanced Network Awareness byl něco jako nervový systém lodi,

který vázal senzory a síťové uzly se softwarem, který byl natolik blízký umělé inteligenci, nakolik to námořnictvo na palubě válečné lodi umožnilo. Autonomní lodní systém pro řízení bitev umožňoval menším lodím, jako bylo Coronado, sledovat cíle a koordinovat se s ostatními silami rychleji, než by to zvládla lidská posádka.

„Téměř připraveno,“ hlásil jeden z členů posádky. „Pořád to nabíhá.“

„Probud' tu mrchu, hergot! Chci cíle. A chci, aby tahle loď byla chráněná,“ pronesl nespokojeně kapitán Riley.

„Pane, i když ATHENA naběhne, v přístavu bude mít potíže,“ upozorňoval ho Simmons.

„My už máme potíže,“ odvětil kapitán Riley.

„Tok dat by ji mohl zahltit. Pokud ATHENA spadne, stáhne s sebou zbytek lodních systémů, nebo se s ohledem na rozsah, s jakým se potýkáme, dostaneme pod přátelskou palbu,“ řekl Simmons. „Nechte bojovat posádku. Věřte jim.“

Kapitán Riley přimhouřil oči tím způsobem, jakým to dělal, když měl někdo jiný pravdu. „Dobrý nápad, první palubní,“ řekl. „Pokud ATHENA naběhne, držte ji v pozorovacím režimu.“

Poskytlo to kapitánu Rileymu, stále ještě v negližé, šanci vydat rozkaz, který toužil vyslovit celý život. „Uvolnit baterii hlavní zbraně! Útočte na nepřátelskou loď, na toho hajzla, co střílel po nás,“ křičel.

Hlavní, 57mm kanón Coronada se probudil k životu. Věž se otočila, ukázala obviňujícím prstem směrem z levoboku a vypálila přes přístav na nákladní loď Direktoriátu, ze které se stále ještě vinula kouřová stopa po raketě.

Po sedmi dávkách se palba hlavního kanónu zastavila. A mezi posádkou můstku se rozšířilo poznání, že drobné pětilibrové granáty jsou příliš malé na to, aby způsobily na sto tisíc tun těžké nákladní lodi, dvakrát větší, než byly rozměry bitevní lodi za druhé světové války, nějakou skutečnou škodu. LCS měla hlavní kanón uzpůsobený pro honbu pirátů, ale o nic víc.

Od nákladní lodě a dalších dvou lodí v přístavu se začaly objevovat žluté linie svítících střel, směřujících ke Coronadu. Jejich palba nepřinesla

nijaký zvláštní efekt, ale získala si pozornost druhé strany. Dávky z těžkých kulometů začaly zvonit o nástavbu Coronada. Námořník, snažící se odvázat přední část lodi od pacholat na molu, zmizel v rudém obláčku.

Simmons vytáhl v otevřených dveřích můstku dalekohled a rychle jím přejel po přístavu. Zamračil se. Viděl, jak se z nákladních lodí spouští menší lodě. Nejméně devět lodí námořnictva se potápělo a čtyři další byly v sevření něčeho, co vypadalo jako abordáž. Rychle se pohybující černá šipka, svého druhu helikoptéra, vyslala salvu raket na můstek USS Pickney. V dálce se po silnici, která byla nejbližší pobřeží, pohybovala zelená pásová vozidla. Předpokládal, že nejsou přátelská. Když uslyšel, jak kapitán Riley řve do jeho sluchátek „Přeřízněte sakra někdo ta kotvící lana!“, dalekohled zase odložil.

Přední paluba Coronada byla prázdná. Krvavé skvrny na palubě označovaly, kde byli zasaženi další dva námořníci, kteří se snažili uvolnit loď. Simmons sebou trhl, věděl totiž, že aby se dostali z téhle zóny smrti, budou potřebovat každého jednotlivého námořníka.

Horowitz, který se blížil k přídi Coronada, vzhlédl nahoru k můstku. Došly mu 5,56mm náboje do M4 a nyní podával municí námořníkovi, který pálil z kulometu M249 na nedalekou nákladní loď.

„Jdu na to!“ křičel Horowitz. Zaběhl do blízkého průchodu a vytáhl požární sekeru. Běžel k lanu, ale uklouzl na kaluži krve a rozsekl si ostrím sekery dlaň. Nemohl si pomoci a jenom se smál. Smál se té absurditě, kdy se uprostřed přestřelky sám nakrájí na kusy.

Horowitz se po břiše plazil k lanům a zůstával u země, aby se vyhnul palbě. Když tam dolehl, vyskočil na nohy, rozmáchl se sekerou vysoko nad hlavou a švihl s ní dolů, aby přesekl tlusté zapletené kevlarové lano, držící Coronado u mola.

Mělo to jenom malý efekt, sekera rozdělila jenom několik pramenů. Zvedal ji znovu a znovu. Po chvíli sotva popadal dech, paže ho pálily a v uších slyšel jenom bzucení. V jedné chvíli zasáhla sekeru kulka, ale Horowitz ji navzdory bolesti v rukou udržel.

Na palubu vylezl jeden z lodních robotů SAFFiR (Shipboard Autonomous Firefighting Robots) a byl okamžitě zasažen. Robot velikosti dítěte před tím, než se svalil přes palubu do vody, vystříkal po celé palubě oblak chemického zpomalovače hoření. „Ještě naposled,“ řekl si s brucením Horowitz, „a mizíme odsud.“

Nevšiml si protiletadlového vozidla Direktoriátu PGZ-07, které se vynořilo zpoza rohu nad molem. Když nemělo ve vzduchu žádné cíle, trénovalo si PGZ svůj dvouhlavňový 35mm kanón na amerických lodích v přístavu, přičemž Coronado byla ta nejbližší z nich.

„Do hajzlu,“ zaklel Simmons, když sledoval, jak Horowitzovo rozdrčené tělo padá do vody.

„Cíl na pravoboku. Sundejte toho parchanta! To je ten, co nás právě zapálil,“ křičel kapitán Riley.

Lodní 57mm kanón Mk 110 se otočil pryč od nákladní lodi směrem k vozidlu Direktoriátu, a to tak rychle, jak jen dokázal střelec pohnout joystickem. I když na stotisícitunovou loď neměl hlavní lodní kanón velký dopad, s lehce obrněným dvaadvacetitunovým vozidlem si poradil snadno. To explodovalo a poslalo hořící střepiny skrz budovu za ním.

Simmons byl v plné pohotovosti, naslouchal své posádce ve sluchátkách a zároveň jim uděloval příkazy. V jedné chvíli slyšel křik, vzápětí zase nezaujatý popis toho, jak se přehřívá nebo je poškozeno nějaké lodní vybavení. Posádka ukazovala, že pod tlakem pracuje dobře, což byl ostatně důvod, proč je při výcviku tolik dřel.

„Musíme zmizet, kapitáne. Ústí přístavu je ale zablokované,“ řekl Simmons.

„Slyšeli jste ho, dostaňte nás odsud,“ řekl kapitán Riley.

Simmons v kapitánově hlasu rozeznal falešnou sebedůvěru. Oba dobře věděli, že Coronado si bude muset cestu z hořícího přístavu vybojovat.

Náhly bzučivý hluk přiměl všechny na můstku k tomu, aby se přikrčili. Kvadroptéra se objevila přímo před okny můstku a nervózně se tam vznášela jako vos, která hledá cestu dovnitř.

Hlavní kanón Mk 110 se otočil, aby na V1000 zaútočil, ale kvadroptéra vletěla pod oblouk jeho palby, tančila a poskakovala s divokými pohyby kanónu, jak se na ni střelec zoufale snažil joystickem namířit a sestřelit ji.

Posádka na můstku ztuhla a očekávala salvu průrazných mikroraket ve tvaru šipek. V1000 se otočila, takže byly na okamžik k vidění prázdné raketnice, a uháněla přímo nahoru, mimo dosah.

Členové posádky se po sobě podívali, jako by právě unikli zásahu blesku. Potom se kvadroptéra objevila ve vzdálenosti fotbalového hřiště a zanořila se mezi dva dlouhé sklady. Vyskočila zpátky nahoru a zamířila ke zpravodajskému vrtulníku čtvrtého kanálu KITV, který přiletěl, aby natočil video toho, co bylo označeno za výbuch plynu v přístavu. V1000 vypálila střelu vzduch-vzduch TY-90 a ta zasáhla vrtulník mnohem dříve, než dosáhla své maximální rychlosti Mach 2.

Ponorný motor na přídi Coronada tlačil loď pomalu od mola a Stapleton, první strojní důstojník, jemně pohyboval joystickem kupředu. Coronado zařvalo, motory se ze stavu nečinnosti probudily do akce a vodní trysky rozproudivly přístavní vody. Poslední kevlarové lano se začalo rozplétat a poté s lupnutím prasklo. Jak začala loď nabírat rychlost, z nákladní lodi k ní zamířila další protitanková střela a vybuchla v hangáru pro vrtulník. Pro posádku to byl pocit, jako by někdo narazil do stěny nástavby popelářským vozem, ale loď se pohybovala dál.

Simmons se díval přes komunikační stanoviště, jak palba z těžkého kulometu projela lodním trupem a roztrhala námořníka, který seděl uvnitř. V jediném okamžiku se smísily jiskry s krví. Můstek zasypala další palba a vysklila jeho okna, která byla dostatečně silná na to, aby vydržela sílu rozzuřeného oceánu, ale proti průrazným střelám byla bezmocná. Padl na podlahu a zakryl si hlavu, zatímco střežiny padaly všude kolem něj.

Když Simmons otevřel oči, spatřil vedle sebe kapitána Rileyho, jak vzpřímeně sedí na svém zničeném kapitánském křesle. Krev prosakovala jeho košilí a na podlaze pod ním vytvářela kaluž.

Do kapitánského křesla udeřila další salva. Simmons se horečně rozhlédl kolem sebe, aby zjistil, kdo že loď řídí. Nikdo. Stapleton ležel na hromádce vedle svého křesla a loď zvolna klouzala směrem k opačné straně přístavu. Fungoval jenom jeden z 3D bitevních displejů a ATHENA promítala útržkovité záznamy z chaosu, který se zhostil místnosti.

„Kormidlo! Někdo musí řídit tu zatracenou loď,“ zakřičel Simmons. Ke kormidlu přiběhl Jefferson a zatlačil joystick kupředu. Při jednom z mnoha cvičení, která námořníci nenáviděli, si dal Simmons záležet na tom, aby každý člen posádky na můstku dokázal obsluhovat i ostatní stanoviště, jen pro jistotu.

Riley se snažil zvednout na loktech, ale sklouzl zase zpátky. Simmons si k němu klekl a rozpáral mu kapitánskou košili, potom ale nevěděl, kde má začít. Celý Rileyho hrudník byla krvavá kaše a jeho srdce s každým úderem bojovalo o holý život na šedé palubě. Riley vykašlal krev.

„Vraťte se zpět k velení vaší lodi..., kapitáne Simmonsi,“ řekl Riley s náznakem úsměvu.

Dylan Cote, lodní lékař, přiběhl na můstek, ale uklouzl na zakrvácené podlaze. Po čtyřech dolezl ke kapitánovi a odstrčil Simmonse stranou.

Když se Cote snažil zastavit krvácení, Simmons se opatrně zvedl a postavil se za Jeffersona u kormidla. Kapitánské křeslo bylo plné zubatých děr a on ještě nebyl připravený na to, aby v něm seděl.

Základna námořní pěchoty,

zátoka Kaneohe, Havaj

Červ hned po startu tvrdě naklonil svou F-35B. Tryskáč se jemně přesunul do přímého letu a on se snažil získat nějaké informace o situaci, přesně jako ho to učili v letecké škole.

Systém elektro-optické distribuční clony AN/AAQ-37 posílal do jeho helmy data z vizuálních i infračervených senzorů umístěných

kolem celého letounu, což mu umožňovalo vidět „skrz“ letadlo pod něj. A to, co viděl, byl chaos. Během cvičné mise jednou letěl v pohoří Sierra Nevada v Kalifornii oblastí lesního požáru, tohle bylo ale horší. Všechen kouř a nečistoty ve vzduchu vytvořily vír temnoty s prosvítajícími skvrnami jasného slunce. Čínské drony se v nízké výšce zapichovaly dovnitř a zase vylétaly ven z kouře a na ploše ležely spolu s troskami námořních helikoptér stíhačky jeho letky rozlámané na kusy, jako kousky puzzle. Prozkoumal nebe nad sebou a kolem sebe a potvrdil si fakt, kterého se obával: byl jediným americkým stíhačem ve vzduchu.

Začal kontrolu ostatních systémů tryskáče. Z vysílačky nešel zvuk. Zdvojený palubní GPS navigační systém nefungoval, ukazoval mu, že letí nad Maui, zatímco on zatraceně dobře věděl, že tohle je Oahu. Na displeji blikaly elektronicky generované falešné cíle, aby vzápětí zase mizely. Letadlo mělo díky nejnovějšímu softwaru a milionům řádků kódu být pilotovým kopilotem, schopným takové automatizace a interpretace, jaká nebyla v bitevníku nikdy dříve možná. Ovšem v této chvíli měla stíhačka problém uhnout sama sobě z cesty, jak si Červ pomyslel.

Námořní letci létali celé generace pouze s kulomety a srdcem, řekl si. To mohl teď také.

V blízkém rohu letiště spatřil jednu z malých čínských kvadropťér, jak svým automatickým kanónem kropí odstavené letadlo Osprey s překlopnými rotory. Nejprve se podlomilo pravé křídlo a pak se přes nemotorné letadlo MV-22 převalil jeho masivní motor a dopadl na zem.

Červ jednou rukou zpomalil tryskáč a druhou zaměřil pomocí dotykové obrazovky před sebou kvadropťéru. A pak ji uviděl.

Ta vzpurnost byla nezaměnitelná i na takovou vzdálenost. Zvětšil si pomocí optiky v helmě obraz a vytvořil si tak na obrazovce uvnitř kokpitu obraz v obraze. Příslušnice námořnictva pálila na dron, který ostřeloval Osprey, svou pistolí. Stála tam s rozkročenýma nohama, opřená o stále ještě kouřící motor, aby měla pevnou mušku. Vystřílela celý zásobník a skrčila se, aby si dobila.

Když vytahovala zásobník z vaku na své letecké kombinéze, kvadroptéra se snesla do výšky pouhých několika palců a kroužila okolo ní. I ona se otočila a Červ viděl, jak zvedá pistoli, aby vypálila další dávku. Prál si, aby se palebný protokol jeho kulometu urychlil.

Vypálila a vrhla se na druhou stranu vraku, snažila se to udělat rychle, aby zůstal mezi ní a kvadroptérou, jako by hrála smrtící „škatalata, hejbejte se“. Potom uklouzla na kaluži oleje, který vytékal z vykuhaného Ospreye, vykloubila si levou nohu a zhroutila se na zem. Pistole jí vyklouzla o pár stop dál.

„Sakra!“ vykřikl Červ.

Kontrolka zbraně se rozsvítila červeně. Je aktivní.

Když se Červ snažil zamířit, tryskáč se o trochu posunul. Pak ale kvadroptéra prudce stoupla. Dostala se do hry a přesunovala se, aby mohla na upadlou mariňáčku vystřelit shora.

Červ pomocí tahu polohovacích trysek poštouchl stroj nahoru a letadlo se ve vzduchu roztančilo. Když manévroval, aby dron zaměřil, na displeji v helmě se mu zobrazil obraz mariňáčky, která se snažila dolézt pro svou pistoli. Ta uvízla pod doutnajícím křídlem zničeného F-35 o kousek dál. Ježíši, ta má teda koule, pomyslel si Červ.

Prst už měl na spoušti a teď ji lehce stiskl. Tryskáčem ta vypálená dávka zacloumala. Obraz na displeji helmy se rozmazal do exploze kouře a plamenů a dron prudce zahučel dolů do hořícího vraku Ospreye.

A kde je ona?

Ze sluchátek se náhle ozvalo zavrčení a přes jeden z displejů přeběhl barevný záblesk. Varování palubní detekce radaru bylo nezaměnitelné, zaměřil ho protivzdušný obranný systém.

Analýza ukázala, že radar, který ho zaměřil, nebyl americký systém, ale H-250, vylepšený mobilní typ Direktoriátu.

„A sakra,“ zaklel Červ. „To nemůže být pravda.“

To, že ho zamrazilo i navzdory potu pod leteckou kombinézou, nebylo kvůli hrozbě sestřelení. To, co to znamenalo, bylo mnohem horší, nějak totiž dostali na zem pod ním svoje hlavní síly.

Kolona obrněnců Direktoriátu zamířila na pásech od Golden Wave a Hildy Manor přes zaparkovaná auta a nechala molo 29 za sebou. Potom se rozdvojila a dvě linie teď postupovaly dál ve dvou různých směrech. Jedna kolona tanků typu 99 a podpůrných vozidel spěchala, aby se spojila s výsadkovými jednotkami Direktoriátu, které se řinuly z trojice Airbusů A380s Harmony Airways, která právě přistála na mezinárodním letišti v Honolulu. Druhá obrněná linie mířila po North Nimitz Highway ven z města.

Červ věděl, kam mají namířeno.

Pro všechnu historickou hodnotu při převzetí Pearl Harbor byl skutečnou cenou Camp H. M. Smith. Ústředí tichomořského velitelství bylo navrženo tak, aby v něm v době míru pracovali úředníci, nikoliv pro odrazení invazních sil. Příslušníci námořnictva tam budou bojovat do poslední kulky, tím si byl Červ jistý. Neexistoval ale způsob, jak by mohli zastavit kolonu tanků. A potom bude velitelství a řídicí centrum celého Tichého oceánu v... čem? Byl ten správný termín v rukou nepřitele? Bylo to nesrozumitelné, nepochopitelné.

Červ znovu zkontroloval stav kulometu: sedmdesát jedna dávka.

Sestoupil s letadlem až k zemi a hnal se přes celou ranvej. Když míjel vrak Ospreye, uviděl, jak zpoza něj vyskočila postava. Mávala. To je ale bojovnice.

„Tahle mariňáčka se odsud potřebuje dostat, hergot,“ řekl Červ a znovu se nachytil, jak mluví se svým tryskáčem, což se stávalo pokaždé, když potřeboval potlačit strach.

Displej odhalil útočnou helikoptéru čínské výroby Z-10, přibližující se k ranveji. Nebude to trvat dlouho a zjistí, kde je ta žena, která byla navíc evidentně dostatečně bláhová na to, aby na ni začala střílet. Kolegyně od námořnictva ho potřebovala a on se během výcviku učil, že nesmíte nikdy, za žádných okolností, nechat mariňáka bez pomoci.

Byly tady ale také ty tanky, mířící ke Camp Smith. Nezbyvalo mu dost střeliva na to, aby zneškodnil všechny tanky, ale několik nízkých přeletů

by je mohlo zastavit. Snad by mohl zasáhnout velicí vozidlo nebo zneškodnit vůdčí tank.

Zvedl tryskáč k nebi, získal dalších sto padesát metrů a hledal odpověď a větší rychlost na další nálet.

Jeho možnosti byly jasné. Jeho volba jasná nebyla.

P-8 amerického námořnictva, Tichý oceán

„Všechno to ruší, vypněte to,“ řekl velitel Bill „Zlato“ Darling. „Budeme se soustředit na Foxglove dva, ne na celou válku.“

Darling nemohl uvěřit tomu, jak snadno mu právě vyšlo z úst slovo válka. Ale bylo to tak. V Tichém oceánu byla Amerika ve válce, a jak předpokládal, tak nejen tam. A už po pár minutách války mohl zodpovědně říci, že hlavní problém bude vyfiltrovat užitečné informace z toku, který se na ně odevšad valil jako z požárních hadic.

„Rozumím,“ řekl Hammer, námořní letový důstojník, který měl v letadle na starosti komunikaci. „Zase to nahodím, pokud rušení přestane.“

Darlingova P-8 byla na lovu devadesát mil od formace amerických lodí. Ponorka typ 93A, označená jako Foxglove 2, číhala někde poblíž. Útok na Pearl Harbor byl v plném proudu, ale pro Darlinga a jeho posádku byl úkol stejný jako na každé jiné hlídce: nalézt a stíhat. Tato konkrétní ponorka se držela několik dní za USS George H. W. Bush. Včera to byla jen další obtíž při jejich letových operacích. Dnes to byla bezprostřední hrozba, kterou museli během několika dalších minut eliminovat, nebo budou celý život čelit vědomí, že selhali při ochraně velké letadlové lodě s více než čtyřmi tisíci námořníků na palubě.

Při lovu na ponorku Direktoriátu našťestí pomáhala Darlingovi další posádka. Nukleární útočná ponorka třídy Virginia, USS John Warner, hnala ponorku pryč od útočné skupiny letadlové lodě k linii sonických bójí P-8. Až se k Foxfglove 2 dostane, bude po ní.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.